

CUPRINS

Nr. crt.	Articolul	Pagina
1	REGULI DE COMPORTAMENT PE INTERNET Prof. Duduială Gianina Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	4
2	LOGOPEDIE ȘI COMUNICARE Prof. logoped Lichi Carla Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	8
3	IMPORTANȚA SCHIMBĂRII VIZIUNII DE LA INTEGRARE SPRE INCLUZIUNE ȘCOLARĂ Prof. înv.primar David Mariana- Rodica Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	11
4	PREZENTAREA LA INTERVIU. REGULI Prof. Gaiță- Lukacs Ioana Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	17
5	ANDROID, O NOUĂ ERĂ Prof. Gaiță- Lukacs Ioana Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	21
6	METODE ȘI TEHNICI DE CUNOAȘTERE A PERSOANELOR CU CES Prof. înv.primar Jurj Cristina Eva Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	24
7	SĂRBĂTOAREA PAȘTELUI Prof. înv.primar Jurj Cristina Eva Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	33
8	IMPORTANȚA COMPETENȚEI- A ÎNVĂȚA SĂ ÎNVEȚI Prof. înv. primar Lașiță Doina Colegiul Național Pedagogic ”Regina Maria” Deva, HD	36
9	APLICAREA INTERDISCIPLINARITĂȚII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR Prof. înv. primar Lașiță Doina Colegiul Național Pedagogic ”Regina Maria” Deva, HD	39
10	PLAN DE LECȚIE Prof. Cordea Monica Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	43
11	IMPORTANȚA JOCULUI DIDACTIC ÎN DEZVOLTAREA ȘCOLARULUI MIC Prof. înv.primar Avram Mariana Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	47
12	COPIIUL HIPERACTIV ȘI ÎNCĂPĂȚĂNAT Prof. înv.primar Mocanu Elena Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	49
13	FANTEZIE ȘI CREAȚIE DIN MATERIALE DIN NATURĂ Prof. înv.primar Mocanu Elena Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	53
14	ZECE DINTRE CEI MAI MARI MATEMATICIENI DIN TOATE TIMPURILE Prof. Lăutaru Alexandru Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	59
15	CYBERBULLYINGUL ȘI REȚELELE DE SOCIALIZARE Prof. Solomon Melinda Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	62

REGULI DE COMPORTAMENT PE INTERNET

Prof. Duduială Gianina

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Petrecem mult timp conectați la internet pe telefoane, tablete sau calculatoare, pentru a ne accesa conturile de rețele sociale, pentru a ține legătura cu prietenii, pentru a vedea filme, pentru a asculta muzică, pentru a studia sau pentru a lucra. Dar cât de sigur este mediul online?

Tinerii au dreptul să se bucure de cele mai frumoase experiențe online pe care le poate oferi internetul. În fiecare an, în februarie, UE organizează o campanie intitulată Ziua internetului sigur, pentru a-i sensibiliza pe cetățeni cu privire la modul în care eforturile colective pot pune bazele unui internet mai bun în viitor (#SaferInternet4EU). În primul rând, trebuie să conștientizezi riscurile la care te poți expune când navighezi online și să știi cum să le eviți.

Confidențialitatea

Când publici ceva pe internet îți expui o parte din viața privată. Prin urmare, postarea de informații cu caracter personal pe bloguri, în profilul de utilizator sau pe forumurile de discuții poate fi periculoasă și poate conduce la abuzuri. Asigură-te că nu faci și nu spui pe internet lucruri pe care nu le-ai face și nu le-ai spune în viața reală și gândește-te cine sunt cei care îți văd postările online (necunoscuți? prieteni? prieteni ai prietenilor?) Setează-ți parametrii privind confidențialitatea.

Este adevărat că, teoretic, legislația recentă a UE facilitează ștergerea permanentă a informațiilor cu caracter personal pe care le-ai partajat (ai auzit de RGPD? citește articolul nostru despre drepturile pe care le ai online). În practică însă, eliminarea sau ștergerea informațiilor poate fi foarte complicată. Cu cât acționezi mai repede, cu atât mai bine, deoarece un conținut postat mai mult timp este redistribuit de mai multe ori. Dacă dorești să îți evaluezi cunoștințele legate de securitatea cibernetică, accesează acest quiz. Durează maximum 10 minute și poți afla ceva util!

Sextingul (trimiterea de imagini digitale, materiale video, SMS-uri sau emailuri explicite din punct de vedere sexual, de obicei cu ajutorul telefonului mobil) este un exemplu concret de risc la adresa vieții private. Chiar și atunci când intenția pare nevinovată și ai încredere în persoana căreia îi trimiți mesajele, ce se întâmplă dacă imaginea sau înregistrarea este partajată sau interceptată?

Racolarea pe internet

Este procesul prin care un adult te contactează online, mai ales prin utilizarea unor profiluri false care reprezintă o persoană tânără sau o celebritate. Adultul respectiv încearcă să te ademenească și să profite de naivitatea ta din mai multe motive: pentru a te exploata și câștiga bani de pe urma unei fotografii pe care te-ar putea convinge să i-o trimiți în scop sexual (unele fotografii ar putea ajunge pe un site pentru pedofili în așa-numitul „dark web”) sau pentru a te șantaja. Aceasta este o infracțiune. Intră în categoria agresiune sexuală online și extorcare de fonduri.

De obicei, persoana care încearcă să te racoleze, va crea mai întâi un climat bazat pe încredere. Nu e ușor să știi dacă cineva încearcă să te ademenească. Asigură-te că nu postezi pe forumurile online sau pe platformele de socializare imagini sau înregistrări video în care apari fără haine, dacă nu cunoști personal destinatarul. Dacă ai motive să crezi că cineva încearcă să te racoleze online, oprește conversația, caută ajutor și raportează persoana în cauză.

Discursul de incitare la ură

Se referă la exprimarea unei opinii negative generalizate referitoare la un anumit grup sau la o anumită persoană care aparține grupului respectiv. Incitarea la ură este o formă de rasism și discriminare care afectează întreaga Europă și este amplificată de internet și de mijloacele de comunicare socială. Dintre discursurile de incitare la ură, xenofobia este raportată cel mai des. Urmează orientarea sexuală și islamofobia (Codul de conduită privind combaterea discursului ilegal de incitare la ură din mediul online). UE colaborează cu furnizorii online pentru a se asigura că victimele pot raporta discursuri de incitare la ură.

Consiliul Europei a lansat o campanie intitulată No Hate Speech (Discurs fără ură) pentru a sensibiliza publicul cu privire la importanța denunțării discursului de incitare la ură. Această campanie este un apel la acțiune. Pe site-ul său, tinerii vor găsi resurse pentru a întreprinde acțiuni și contacte naționale pentru a raporta discursurile de incitare la ură.

Hărțuirea cibernetică

Este un fenomen care apare online atunci când o persoană (sau un grup) amenință, umilește sau rănește o altă persoană. Hărțuirea cibernetică poate avea loc oricând și oriunde, autorul putând acționa în mod anonim. De regulă, în mediul online, pentru un act de hărțuire există mai mulți martori decât în viața reală. În prima zi de joi a lunii noiembrie, UNESCO și statele sale membre organizează Ziua internațională împotriva violenței și hărțuirii în școli, inclusiv a hărțuirii cibernetică, recunoscând că violența școlară în toate formele sale reprezintă o încălcare a drepturilor copiilor și adolescenților la educație, la sănătate și bunăstare.

Există multe lucruri pe care le poți face pentru a combate hărțuirea atât online, cât și offline, în școală sau în orice altă parte a comunității. În primul rând, dacă vezi că cineva este hărțuit, ia-i apărarea! Implică-te și acționează! Dacă ești victimă, nu te teme să vorbești despre asta – cu prietenii, cu familia, cu un profesor, cu un serviciu specializat sau cu orice adult în care ai încredere (consultă site-ul Rețelei europene pentru combaterea hărțuirii sau al organismului național de promovare a egalității din țara ta de reședință). Cere ajutor – nu ești singur, iar hărțuirea cibernetică nu este lucru de care să îți fie rușine!

Știrile false

Sunt știri inexacte sau care induc în eroare, fiind lansate cu bună știință în presă pentru a manipula opinia publică. Știrile false sunt omniprezente pe internet. Pentru a le recunoaște, trebuie să ai capacitatea de a identifica informațiile.

Există câteva principii de bază pentru verificarea validității informațiilor. Întreabă-te: cine este autorul și care sunt obiectivele sale? știrea este postată pe un site de încredere? a fost difuzată și de alte surse fiabile? Consolidarea gândirii critice și a competențelor necesare pentru a

face distincția între sursele fiabile de informații și dezinformare este esențială. O regulă de aur: dacă ceva sună prea rău sau prea bine pentru a fi adevărat, probabil că nu este adevărat!

Află mai multe despre dezinformare din [acest articol](#) publicat pe Portalul european pentru tineret.

Dorești să raportezi un abuz?

Majoritatea țărilor europene au instituit, cu ajutorul autorităților naționale și al ONG-urilor, mecanisme naționale de raportare și sprijin pentru victimele hărțuirii cibernetice, ale discursului de incitare la ură și ale infracțiunilor motivate de ură. Consultă [lista](#) furnizată de Consiliul Europei.

La nivelul UE, Ins@fe, parte a rețelei de centre pentru un internet mai sigur, pune la dispoziție o listă a [liniilor de asistență](#) care colectează informații și le oferă tinerilor consiliere și sprijin cu privire la modul de abordare a conținutului nociv sau a contactelor și comportamentelor dăunătoare, cum ar fi racolarea și hărțuirea online ori sextingul. Dacă [ai ceva de raportat](#) o poți face aici sau poți contacta direct [liniile de asistență](#) ale rețelei.

Portalul „[Un internet mai bun pentru copii](#)” îți oferă resurse și sfaturi pentru a te proteja atunci când navighezi online. Există și o secțiune dedicată tinerilor, „[BIK Youth](#)”, care îți dă acces la informații utile și te ajută să îți faci vocea auzită.

BIBLIOGRAFIE:

[În siguranță pe internet | European Youth Portal \(europa.eu\)](#)

[Siguranța pe Internet - The Walt Disney Privacy Center \(thewaltdisneycompany.com\):](#)

[Salvați Copiii | Salvați Copiii România \(salvaticopiii.ro\)](#)

[Fii inteligent pe Internet – SigurOnline - Siguranța online a copiilor](#)

LOGOPEDIE ȘI COMUNICARE

Prof. logoped Lichi Carla
Cabinet logopedic interșcolar nr 10
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Copiii încep să rostească clar cuvinte de la un an, iar propoziții, de la doi ani. Dacă sesizați anumite probleme (copilul nu vorbește, copilul nu ascultă, nu este atent, nu înțelegeți ce vorbește copilul, copilul nu reține cuvinte și nu poate spune anumite cuvinte) nu ezitați să mergeți la un logoped. El va spune dacă este cazul să se înceapă un program special și ce exerciții să se realizeze.

Nu trebuie să amânați rezolvarea problemelor în speranța că acestea se vor rezolva de la sine, pe măsură ce copilul crește. Riscați agravarea acestora și efortul pentru recuperare va fi mult mai mare.

Problemele de vorbire, scriere, citire sau exprimare ale copiilor se rezolvă dacă stim să le identificăm cât mai devreme și dacă folosim metode adecvate specificului dificultății.

Orice intervenție logopedică începe de la identificarea cauzelor, de aceea trebuie să colaborați cu logopedul și să discutați împreună pentru a le stabili corect, ținând seama de dezvoltarea și de evoluția copilului.

Depășirea dificultăților depinde de părinți, educator, psihoterapeut și logoped. Toti trebuie să lucreze în echipă. Prin colaborare, prin direcționarea eforturilor spre aceleași obiective și adoptarea unei atitudini comune, pozitive și flexibile, copilul va beneficia de un ajutor eficient și va face progrese stabile în ritmul propriu.

Nu uitați că fiecare copil este UNIC. Ritmul sau, stilul sau de a învăța, modul sau de a reacționa la conflicte și la probleme este diferit. Aveți răbdare și orientați dezvoltarea lui într-o manieră pozitivă.

Nu trebuie sa manifestăm iritare sau nerăbdare față de nereușitele copilului. De multe ori, trebuie să ne asumăm aceste nereușite pentru că noi, adultii, suntem cei care il creștem, sprijinim și îngrijim.

Orice interveție logopedică are nevoie de permanentizarea rezultatelor obținute. De aceea, o serie de sarcini pe care le recomandă logopedul trebuie repetate acasa (dar si la gradinita). Este bine ca părinții să sprijine acest demers și să conștientizeze că activitatea de repetare este foarte importantă. Cu cât copilul este ajutat să repete cât mai mult exercițiile într-un mod plăcut și antrenant, cu atât acesta se apropie mai mult de un limbaj inteligibil și corect.

Perioada optimă de incepere a terapiei logopedice:

La doi ani si jumătate se recomandă stimularea vorbirii copilului și expunerea acestuia la un mediu favorabil (copilul nu spune cuvinte simple, nu intelege ce vorbeste, copilul nu poate învăța cuvinte, copilul nu repetă cuvinte și nu reține cuvinte). Limbajul este strans legat de gândire, de aceea un limbaj slab dezvoltat poate avea influența asupra operațiilor gândirii.

La patru cinci ani se va incepe corectarea pronunției copilului. La aceasta varsta sunetele se corectează usor deoarece nu sunt automatizate in pronuntie (copilul nu poate invata cuvinte noi, copilul nu retine cuvintele, copilul nu pronunta corect cuvintele, copilul pare ca nu asculta si nu este atent la cel care vorbeste) .

După șase ani, corectarea sunetelor se va realiza mai lent. La aceasta vârsta copilul își dă seama de dificultățile sale și poate dezvolta sentimente de frustrare, de eșec în inițierea și întreținerea discuțiilor cu ceilalți copii (copilul nu se joacă cu alți copii, nu are prieteni, copilul nu poate recunoaște literele, copilul nu poate pronunța corect cuvinte, copilul nu poate formula propoziții coerente).

PROGRAMUL DE INTERVENȚIE LOGOPEDICĂ ARE URMATOARELE OBIECTIVE:

- Învățarea limbajului sub aspectul conținutului (înțelegere)
- Învățarea limbajului ca formă (pronunție)
- Învățarea limbajului ca utilizare (folosirea limbajului ca mijloc de comunicare și cunoaștere).

CONȚINUTUL ȘEDINTELOR DE LOGOPEDIE

- Exerciții și jocuri de scurtă durată, variate pentru corectarea pronunției; a ritmului și fluenței vorbirii, a tulburărilor de voce;
- Formarea structurilor perceptiv motrice de orientare temporală, spațială, forme, mărimi, culori;
- Însușirea și dezvoltarea structurii gramaticale;
- Stimularea comunicării expresive;
- Însușirea și corectarea scris-cititului;
- Creșterea încrederii în sine, reducerea agresivității și înlăturarea insuccesului școlar prin dezvoltarea capacității de comunicare.

Un program de terapie logopedică include:

- Activități de gimnastică (cu accent pe antrenarea organelor articulatorii principale – limba, buzele, obraji, mandibula);
- Educarea respirației neverbale și verbale corecte;
- Formarea și exersarea psihomotricității manuale;
- Educarea auzului fonematic;
- Impostarea/corectarea sunetului afectat, recunoașterea grafemului și scrierea acestuia, articularea ritmică a silabelor și cuvintelor, etc.;
- Integrarea elementelor învățate în activități complexe (verbale și acționale) care să implice întreaga personalitate a copilului (joc didactic, conversație, lucru manual)

Intervenția logopedică se desfășoară pe *o perioadă diferită de timp* de la copil la copil, depinzând de mai mulți factori (tipul de tulburare, colaborarea copilului, frecvența ședințelor, implicarea părintelui, etc.) ; poate dura câteva luni sau câțiva ani.

IMPORTANȚA SCHIMBĂRII VIZIUNII DE LA INTEGRARE SPRE INCLUZIUNE ȘCOLARĂ

**Prof. înv. primar David Mariana- Rodica
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

În România, conform Dicționarului Explicativ al Limbii Române, integrarea este definită ca “acțiunea de a include, îngloba, încorpora, armoniza într-un tot”. Integrarea, ca proces psihologic de cuprindere, asimilare, implicare a unui element (impuls, semnal, operație, informație), nu se poate realiza decât în colerare cu integrarea socială care este un proces de încorporare, de asimilare a individului în unități și sisteme sociale (familie, grup, grupe, clase, școli, colective, societate).

Integrarea copiilor cu nevoi speciale urmărește includerea lor în învățământul de masă și se referă la capacitatea unui grup, clasă, colectiv, școală de a primi noi membri care au nevoie de sprijin pentru adaptare, integrare, socializare. De obicei ei sunt mutați în clasele respective pentru a-și petrece timpul în clase separate și pentru a primi sprijinul necesar. Când această mutare a lor nu este acompaniată de o interacțiune crescută între copiii cu nevoi speciale și ceilalți copii, ea reprezintă doar un pas – integrarea fizică și nu adevărata incluziune. Incluziunea implică modificări structurale și funcționale de ambele părți: atât pentru cel care urmează a fi integrat dar și pentru cei care primesc/includ în interiorul lor elemente noi. În Declarația de la Salamanca se spune că școala obișnuită cu o orientare incluzivă reprezintă mijlocul cel mai eficient de combatere a atitudinilor de discriminare, un mijloc care creează comunități primitoare, construiesc o societate incluzivă și oferă educație pentru toți; mai mult, ele asigură o educație eficientă și, până la urmă, chiar și rentabilitatea întregului sistem de învățământ.

Educația incluzivă se referă la ridicarea tuturor barierelor în învățare și la asigurarea participării tuturor celor vulnerabili la excludere și marginalizare (UNESCO, 2000). Înainte de orice, ea este o abordare strategică desemnată pentru a facilita succesul învățării pentru toți copiii. Prima cerință pe care o adresează educația incluzivă este descreșterea până la eliminare a

excluderii în educație, cel puțin la nivelul pregătirii școlare elementare. Aceasta propune prin asigurarea accesului, participării și succesului învățării în educația de bază de calitate, pentru toți copiii. Școala de tip incluziv este școala de bază accesibilă, de calitate și care își îndeplinește menirea de a se adresa tuturor copiilor, a-i transforma în elevi și a-i deprinde și abilita cu elementele esențiale necesare integrării lor sociale.

Problematica educației copiilor cu CES a devenit în ultimii ani o preocupare aparte în rândul specialiștilor. Apariția conceptelor de educație integrată și școală incluzivă a determinat modificări fundamentale în percepția actului educativ.

Analizând particularitățile specifice procesului de învățare a copiilor cu diferite tipuri de deficiență, se ajunge la concluzia că una dintre calitățile esențiale ale curriculum-ului școlar vizează un grad cât mai mare de flexibilitate, astfel încât să permită fiecărui copil să avanseze în ritmul său și să fie tratat în funcție de capacitățile sale de învățare. Pentru aceasta este nevoie ca formularea obiectivelor, stabilirea conținuturilor instruirii, modalitățile de transmitere a informațiilor în clasă și evaluarea elevilor să se facă diferențiat.

În scopul eficientizării procesului de învățare pentru elevii cu CES sunt invocate câteva repere fundamentale:

- învățarea interactivă care presupune folosirea unor strategii de învățare focalizate pe cooperarea, colaborarea și comunicarea între elevi la activitățile didactice, precum și pe interacțiunea dintre cadre didactice, cadre didactice și elevi;
- elaborarea în comun a obiectivelor învățării (educator – elev) deoarece fiecare participant la actul învățării are ideile, experiențele și interesele personale de care trebuie să se țină seama în proiectarea activităților didactice;
- demonstrația, aplicația și feedbackul – orice proces de învățare (mai ales în cazul elevilor cu CES) este mai eficient și mai ușor de înțeles dacă informațiile prezentate sunt demonstrate și aplicate în situații reale de viață, existând și un feedback continuu de-a lungul întregului proces;
- modalitățile de sprijin în actul învățării – elevii cu CES au nevoie în anumite momente de un sprijin activ de învățare atât în timpul activităților desfășurate în clasă, cât și la activitățile din afara clasei, prin dezvoltarea unui parteneriat educațional cu anumite categorii de specialiști, cu familiile elevilor.

Metodele și procedeele de predare-învățare trebuie să fie selectate în raport cu scopul și obiectivele activității didactice, conținutul lecției și particularitățile elevilor (vârsta, nivelul

dezvoltării psihice, tipul și gradul deficiențelor/ tulburărilor, tipul de percepție al elevilor – analitic sau sintetic) , stilul de lucru al educatorului.

În activitățile didactice destinate elevilor cu CES se pot folosi metodele expositive, (povestirea, expunerea, explicația, descrierea) dar trebuie respectate anumite cerințe:

- să se folosească un limbaj adecvat, corespunzător nivelului comunicării verbale;
- prezentarea să fie clară, precisă, concisă;
- ideile să fie sistematizate;
- să se recurgă la procedee și materiale intuitive;
- să se antreneze elevii prin întrebări de control pentru a verifica nivelul înțelegerii conținuturilor de către aceștia și pentru a interveni cu noi explicații atunci când se impune acest lucru.

Principiile cheie ale incluziunii au în vedere următoarele concepte fundamentale:

- valorizarea diversității
- dreptul de a fi respectat
- demnitatea ființei umane
- nevoile individuale înțelese ca cerințe individuale
- planificarea
- responsabilitatea colectivă
- dezvoltarea relațiilor și culturii profesionale
- dezvoltarea profesională
- șanse egale

Școala trebuie să includă toți copiii, și pe cei provenind din cadrul minorităților lingvistice, etnice sau culturale, copiii din grupuri îndepărtate sau nomade, copiii ai străzii sau care lucrează, copiii cu deficiențe sau talentați” (Forumul Mondial pentru Educație, Dakar, 2000).

Educația incluzivă presupune un proces permanent de îmbunătățire a instituției școlare, având ca scop exploatarea resurselor existente, mai ales a resurselor umane, pentru a susține participarea la procesul de învățământ a tuturor elevilor din cadrul comunității” (HGR nr.1251/ 2005, bazată pe o carte publicată de UNICEF și MEC din 1999).

Dacă educația integrată vizează mai mult persoana cu CES și măsurile de egalizare a șanselor în plan individual, educația incluzivă pune accentul pe perspectiva socială – pe mediile școlare și pe necesitatea adaptării acestora la o diversitate tot mai mare de copii, cu prioritate a celor aflați în situația unui risc mai mare de marginalizare și excludere.

Prin protecția și incluziunea socială în Uniunea Europeană se coordonează și încurajează acțiunile statelor membre pentru a combate sărăcia și excluderea socială și pentru a reforma sistemele de protecție socială, pe baza schimburilor politice și învățării reciproce.

Incluziunea socială în documente românești Memorandum-ul Comun al Incluziunii Sociale (Joint Memorandum of Inclusion – JIM) din anul 2005 identifică următoarele grupuri vulnerabile la excludere în țara noastră:

- Copiii în situație de risc înalt (în conexiune cu sărăcia și vulnerabilitatea la procesul de dezintegrare socială);

- Tinerii de peste 18 ani care nu mai sunt acoperiți de structuri de protecție socială
- Persoanele cu dizabilități
- Minoritatea romă;
- Persoanele în vârstă de risc înalt;
- Persoanele fără adăpost.

Căutările necesare în rezolvarea problemelor delicate evidențiate au condus la două concepte de luat în seamă:

- *evaluarea universal* – în care materialele legate de evaluare sunt proiectate și realizate pentru a fi accesibile la cât mai mulți elevi, fără a fi necesară o modificare ulterioară; aici sunt evidente similitudinile cu conceptul de proiectare universal (universal design) promovat foarte clar mai ales prin Convenția ONU din 2006 privind persoanele cu dizabilități;

- *evaluarea incluzivă* – care va fi abordată în continuare.

Este o abordare de evaluare în contexte de școală generală (mainstream setting), în care politicile și practicile sunt proiectate pentru a promova cât mai mult posibil învățarea la toți elevii. Obiectivul general al evaluării inclusive este că toate politicile și procedurile de evaluare trebuie să sprijine și să împuternicească incluziunea cu succes și participarea tuturor elevilor vulnerabili la excludere, inclusiv cei cu CES.

Unele principii ale evaluării inclusive:

- Toate procedurile de evaluare trebuie utilizate pentru a informa și a promova învățarea pentru toți elevii;

- Toți elevii trebuie să aibă dreptul de a fi parte din toate procedurile de evaluare;

Toate țările europene au implementat deja sau sunt în curs de a aplica politici educaționale care promovează incluziunea. Este evidentă o tendință de transformare a școlilor special în centre de resurse, în mod deosebit în țările în care există un număr mare de elevi cu CES în școlile speciale. Aceste centre au în general ca sarcini:

- asigurarea formării și a dezvoltării profesionale pentru cadrele didactice;
- dezvoltarea și diseminarea de materiale;
- sprijin pentru profesorii și părinții din școlile generale;
- sprijin individual – pe termen scurt sau în mod parțial – pentru anumiți elevi;
- sprijin legat de intrarea în lumea muncii.

Educația incluzivă impune o nouă abordare a scopurilor, obiectivelor și formelor de organizare a educației. Astfel, scopul școlii generale este de a asigura accesul tuturor copiilor la educația de bază, de a contribui la reducerea izolării și a segregării în învățământ, acesta fiind și răspunsul posibil la provocările unei *pedagogii respondente*, ce vizează acțiunea de *normalizare a vieții copiilor*, prin incluziune, cooperare și conlucrare, coparticipare și interacțiune școlară și socială. Educația incluzivă se întemeiază pe interacțiunea și corelarea a două tipuri de abordare pedagogică a activității de formare-dezvoltare a personalității copilului:

- *abordarea sociocentristă*, promovată de P. Bourdieu, J. Capal, care subliniază importanța legăturii individului cu mediul în care acesta trăiește și se dezvoltă;
- *abordarea psihocentristă*, promovată de A. Maslow, C. Rogers, care scoate în evidență particularitățile psihice și individuale ale celui educat, interesele acestuia;

De remarcat, ambele abordări situează în centrul actului educațional *persoana celui educat*, accentuând, în primul caz, importanța educației ca proces de socializare a copilului, în al doilea caz – educația ca proces de dezvoltare a potențialului individual al acestuia.

Astfel, realizarea unui învățământ bazat pe valorile educației incluzive nu înseamnă că aceeași educație, același curriculum poate fi oferit fiecărui copil. Aceasta presupune diferențierea traseelor curriculare și promovarea unei educații individualizate în scopul valorificării maxime a potențialului fiecărui copil, stimularea modificărilor în profunzime, diversificarea parcursului școlar, activarea metodelor participative de instruire (T. Vărășmas, 2001).

Educația incluzivă vizează atât *integrarea*, cât și *reintegrarea* în școala generală a unor copii excluși anterior, din diverse motive, printre care sunt și copii cu necesități speciale de învățare, care însă pot învăța și se dezvolta într-un mediu școlar normal. Așadar, *educația incluzivă* reprezintă modalitatea principală prin care poate fi atinsă ținta pedagogică de *educație pentru toți și pentru fiecare*.

BIBLIOGRAFIE

- Gherguț A., Sinteze de psihopedagogie specială. Ghid pentru concursuri și examene de obținere a gradelor didactice. Ediția a II-a, revăzută și adăugită, Iași, Polirom, 2007
- Gînu D., Copilul cu cerințe educative speciale, Chișinău, Pontos, 2002.
- Gînu D., Importanța calității pentru dezvoltarea copilului. Ghid pentru părinți-educatori și profesioniști în protecția copilului, Chișinău, 2007.
- Gînu D., Psihologia diferențierii dezvoltării copiilor în procesul educațional (monografie), Chișinău, 2001.
- Guțu Vl., (coord.) Psihopedagogia centrată pe copil, Chișinău, USM, 2008.
- Neacșu I., Metode de învățare eficientă, București, Editura Tehnică, 1996.
- Stoica A., Musteață S., Evaluarea rezultatelor școlare. Ghid metodologic, Chișinău, 1997.
- Vrașmaș T., Învățământul integrat și/sau incluziv, București, Editura Aramis, 2001
- Educația centrată pe copil: standarde de calitate pentru pedagogi, Chișinău, Editura Epigraf, 2007.

PREZENTAREA LA INTERVIU. REGULI

Prof. Gaiță-Lukacs Ioana

Colegiul Național „Mihai Eminescu“ Petroșani, HD

Interviu programat? Fie că ești în căutarea primului loc de muncă sau esti un profesionist experimentat, trebuie să urmezi câteva reguli pentru a face toate mișcărilor potrivite , înainte , în timpul și după interviu și pentru a fi sigur ca vei străluci .

1. Stabilire obiective

În primul rând, să va fie clar că acest lucru este un loc de muncă pe care îl doriți. Este un loc de muncă pe care îl doriți cu adevărat ? Stabilește clar obiectivul final. Acceptă numai interviuri la care există o posibilitate de a accepta oferta de loc de muncă, în caz contrar, va fi pierdere de timp atât pentru voi cât și pentru ei. În plus veți dovedi rea voință, dacă respingeți o ofertă mai târziu, fără un motiv valabil. Nu se știe niciodată când s-ar putea să vă doriți să vă alăturați acestei companii în viitor.

2. Punctualitate

Punctualitatea e prima calitate pe care angajatorul o va observa la tine, înainte de a-ți putea aprecia inteligența și profesionalismul. Sosind mai devreme, ai și un răgaz de relaxare înainte de interviu.

3. Creează-ți starea perfectă

Noaptea de dinainte de un interviu nu trebuie să fie în niciun caz una albă! Trebuie să fiți odihniți și bine hrăniți (chiar dacă susțineți sus și tare că nu puteți manca dimineața) pentru a vă prezenta în ipostaza ideală în fața angajatorului.

4. Exerseaza

Există mai multe întrebări care în mod garantat îți vor fi puse în timpul unui interviu : " De ce vrei să lucreze pentru această companie? " " Care sunt punctele forte și punctele slabe " și " Unde te vezi peste cinci ani ? " s-ar numi câteva. Trebuie să fii pregătit cu răspunsuri pătrunzătoare pentru aceste întrebări clasice. Exersează uitându-te în oglindă și răspunde la întrebări cu voce tare. Acest exercițiu te va ajuta să îți limpezesti gândurile și te face să te simți mult mai confortabil în timpul interviului .

5. Efectuează cercetari

Vizualizează site-ul companiei și identifică jucătorii săi cheie. Află cine va fi la interviuri și învață ceva despre aceste persoane, cum ar fi atunci când au aparut ultima oară într-o publicație sau dacă au primit recent un premiu. Caută referințe și informații despre companie, iar în timpul interviului poți face remarci, cum ar fi "Am observat o extindere a companiei pe mai multe piețe noi în decursul anului trecut . " Vei proiecta astfel imaginea cuiva care este interesat, care și-a făcut temele și acordă o atenție pentru detalii.

6. Conectează-te cu angajații companiei

Ai prieteni care lucrează în interior? prietenii prietenilor? Conectează-te cu ei și să încercați să învățați cât mai mult despre companie, cultura sa, organizarea, modul de desfășurare a interviului, etc. Acest lucru vă va oferi perspective foarte valoroase pentru interviu .

Fiți clar asupra a ceea ce aveți de oferit. Care sunt punctele forte și punctele slabe? Ce realizări ați avut? De ce ar trebui compania să vă aleagă pe d-voastră și nu un alt candidat? Ce ai de oferit companiei? Ce cunoștințe, seturi de competențe și abilități se potrivesc cu ceea ce caută compania?

7. Poziția și limbajul trupului

Trebuie să fiți conștienți de ceea ce comunicați prin postura și poziția corpului și asigurați -vă că este bine. De exemplu, stând cu brațele și picioarele încrucisate veți trimite un mesaj de closed-off , sau defensivă.

Dacă vă păstrați mâinile în poală pe durata întregului interviu, ai putea semnala faptul că vă lipsește încrederea în sine. Și rotindu-ți părul te poate face să arăți nervos sau copilaros .

Apoi, ridică-te în picioare ori de câte ori cineva intră în cameră. Profesional, ai pierdut respect și credibilitate rămânând așezat. Gândește toate mișcarile în timpul interviului pentru a nu fi, sau a nu distrage atenția .

Dacă ești invitat să stai într-o zona informală din biroul celui care îți ia interviul, precum o masa de cafea, acesta este un semn pozitiv deoarece 95% din respingeri sunt facute din spatele unui birou. Dacă te așezi pe o canapea, asigură-te că stai pe marginea ei, pentru a evita o poziție nefirească în care nu ai putea să îți controlezi corpul și gesturile.

8. Partea cu îmbrăcatul

Un interviu poate fi singura șansă pe care o ai pentru a impresiona persoana care va decide, așa că va trebui să fii îmbrăcat impecabil. Un costum de culoare închisă (sacou și pantaloni sau fusta) și o cămașă albă impecabilă, un make -up simplu, pantofi curați și îngrijiți, vor fi ingredientele perfecte în cele mai multe cazuri . Și cu siguranță se vor evita cerceii prea lungi, prea mult parfum și prea multe brățări .

9. Zâmbeste

Da, un interviu de angajare este o situație de înaltă presiune, dar înghețarea corpului și o atitudine nervoasă te va face să pierzi puncte în cele câteva momente critice în care de fapt, tu trebuie să strălucești. Zâmbind natural (fără să ții buzele lipite), te va face să apară încredător, prietenos și abordabil .

Un zâmbet transmite că ești cineva care poate obține prietenia colegilor, încrederea șefului și în mod sigur vei impresiona clienții .

10. Paharul cu apă

În cazul în care interviuatorul vă oferă un pahar cu apă , acceptați-l, chiar dacă nu vă este sete. Acest mic truc va poate ajuta să vă acordați singur puțin timp pentru a formula un răspuns la o întrebare dificilă, sau să vă dea câteva momente pentru a vă centra .

11. Pune intrebari

Rețineți că, la interviu este o stradă cu două sensuri. Este o oportunitate pentru tine de a te vinde companiei, dar și pentru a afla mai multe despre locul de muncă și pentru a vedea dacă poziția și mediul sunt o alegere bună pentru tine .

Intră la interviu cu câteva întrebări, cum ar fi detalii despre tipul de activitate în care este implicată poziția, cultura corporativă, cerințele companiei față de cineva care ocupă o astfel de poziție. Și să nu va fie frică să vorbiți, dar nu puneți întrebări care pot da semnale că sunteți neinformați sau dezinteresat .

12. Ieșirea

Dacă aveți lucruri de strâns de pe birou faceți-o în liniște, nu într-un mod repezit, ca și cum ați vrea să plecați mai repede. Atunci când plecați nu uitați să așezați scaunul pe care ați stat. De asemenea, fiți atent la mișcările pe care le faceți în drumul spre ușă, deoarece mișcarile voastre pot fi analizate ulterior pe camera ascunsă.

Atunci când este vorba de a merge la interviu, exersarea în prealabil și cunoașterea regulilor, înseamnă de fapt un start bun. Deci, să fiți pregătiți, să fie încrezători și să fiți voi, iar dacă acestea sunt îndeplinite, veți străluci .

Mult noroc !

ANDROID, O NOUĂ ERĂ

Prof.Gaiță-Lukacs Ioana

Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD

Platforma Android este un software și un sistem de operare pentru dispozitive și telefoane mobile bazată pe nucleul Linux. Aceasta a fost dezvoltată inițial de compania Google, dar mai târziu preluată de consorțiul comercial Open Handset Alliance. Android permite dezvoltatorilor să scrie cod gestionat în limbajul Java, controlând dispozitivul prin intermediul bibliotecilor.

Lansarea platformei Android a fost anunțată prin fondarea Open Handset Alliance, un consorțiu de 48 de companii de hardware, software și de telecomunicații, consacrat dezvoltării de standarde deschise pentru dispozitive mobile la data de 5 noiembrie 2007. Compania Google a lansat cea mai mare parte a codului Android sub licență de tip free-software și open source.

Primele aprecieri cu privire la dezvoltarea aplicațiilor pentru platforma Android au fost imprecise includeau bug-uri, lipsa de documentație, infrastructura de testare inadecvată, și lipsa unui sistem de gestionare a problemelor publice. Fondatorul startup-ului mobil MergeLab Adam MacBeth declara: *"Funcționalitatea lipsește, este prost documentată sau pur și simplu nu funcționează... Este clar că nu este gata pentru prime time"*. În ciuda acestui fapt, aplicațiile pentru Android au început să apară, prima aplicație publică a fost jocul Snake. Telefonul Android Dev este un dispozitiv cu SIM și hardware neblocați care este destinat dezvoltatorilor avansați. Cu toate că dezvoltatorii pot utiliza un dispozitiv de consum achiziționat de pe piață pentru a-și testa și a utiliza aplicațiile, unii dezvoltatori pot alege să nu utilizeze un astfel de dispozitiv, preferând un aparat neblocați sau fără contract.

Platforma Android este adaptabilă pentru configurații: VGA, biblioteci grafice 2D, biblioteci grafice 3D bazate pe specificația OpenGL ES 1.0 și configurații smartphone.

Tehnologiile de conectivitate incluzând GSM/EDGE, CDMA, EV-DO, Bluetooth și Wi-Fi pot fi integrate în platforma Android.

Navigatorul de web disponibil în Android este bazat pe platforma de aplicații open source WebKit.

Android acceptă următoarele formate media audio, video, imagine: MPEG-4, H.264, MP3, AAC, OGG, AMR, JPEG, PNG, GIF. Android poate utiliza: camere video, foto, touchscreen, GPS, accelerometru, și grafică accelerată 3D.

Mediul de dezvoltare a platformei Android include un emulator de dispozitive, unelte de depanare, profilare de memorie și de performanță, un plug-in.

Produce Hardware care rulează Android: HTC Dream (comercializat ca T-Mobile) este primul telefon de pe piață care utilizează platforma Android. Telefonul este parte a unui efort pentru standarde deschise al Open Handset Alliance. Compania chineză Qigi a lansat o versiune a dispozitivului mobil *I6* (anterior Windows Mobile) rulând Android.

Peste două treimi din smartphone-urile la nivel mondial funcționează cu Android, dar piața tehnologiei dispozitivelor portabile este atât de nouă încât nici o companie nu s-a impus ca platformă software pentru dezvoltatori și producători.

Deși este un produs de tip open source, o parte din dezvoltarea software pentru Android a fost continuată într-o ramură privată. În scopul de a face acest software public, a fost creată o ramură oglindă read only, cunoscută sub numele unui desert, anume cupcake. Se crede că numele vine de la Marissa Mayer, care are o pasiune pentru acesta. Cupcake este în mod obișnuit interpretat greșit ca numele unei actualizări este o ramură de dezvoltare, nu o versiune stabilă. Modificări notabile la software-ul Android care vor fi introduse în cupcake includ modificări la download manager, platformă, Bluetooth, software-ul de sistem, radio și telefonie, instrumente de dezvoltare, sistemul de dezvoltare și câteva aplicații, precum și o serie de remedieri de probleme.

Viitoarele versiuni Android vor folosi prezumptiv numele de cod după deserturi: cupcake, donut, eclair, etc.

Termenii de licențiere nerestricțivi ai lui Android au permis corporațiilor care utilizează Android să introducă restricții asupra propriilor clienți.

Compania Google vrea să domine noua generație de tehnologie destinată dispozitivelor portabile prin intermediul softului Android, în același fel cum a procedat în cazul smartphone-urilor, urmând să lanseze un software kit destinat dezvoltatorilor de ceasuri sofisticate și până la

jachete inteligente. Cu această lansare Google stabilește viziunea sa de poziționare a softului Android la nivel de platformă, în cazul tehnologiei dispozitivelor portabile.

Dar Google nu sunt singurii, un grup de studenți de la *Universitatea Columbia* din Statele Unite au găsit o modalitate pentru a rula aplicații destinate platformei Apple iOS pe dispozitive cu sistem Android. Aceștia au dezvoltat un layer software care permite dispozitivelor cu sistem Android să ruleze în mod direct aplicații bazate pe limbajul de programare *Objective C*. În demonstrația ținută cu ajutorul unei tablete din prima generație Nexus 7 performanțele nu prea sunt la nivelul promis. Odată deschisă, aplicația Apple Remote este lentă iar interfața răspunde cu întârziere la comenzile primite.

Potrivit creatorilor săi, layer-ul *Cider* permite platformei Android să imite interfața binară a unui sistem de operare străin, în cazul de față iOS, pentru a rula aplicații native nemodificate create pentru acesta. Pentru atingerea scopului propus, Cider folosește adaptări care permit re folosirea codului sursă nemodificat cu nucleul Android, împreună cu așa numite funcții diplomatice, care permit accesarea interfețelor hardware și software proprietare folosind librării standard pentru Android.

Pentru moment nu este clar dacă Cider va rămâne la stadiu demonstrativ sau va evolua într-un produs complet funcțional, accesibil fie și contra cost utilizatorilor obișnuiți.

“Viitorul este al dispozitivelor portabile”

Bibliografie:

Ghidul complet al utilizatorilor de Android, Ed. 3D Media Communication, 2012

www.wikipedia.org

www.samsung.com

METODE ȘI TEHNICI DE CUNOAȘTERE**A PERSOANELOR CU CES**

Prof. înv. primar Jurj Cristina Eva
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Cuvântul „metodă” provine de la grecescul „methodos”, care înseamnă cale, drum către ceva.

În concepția lui A. LALANDE, metoda este un program, reglând dinainte o succesiune de operații și semnalând anumite greșeli de evitat, în vederea atingerii unui rezultat determinat. Metoda se deosebește de teorie prin faptul că are un caracter normativ, formulând unele indicații, unele reguli.

În concepția lui Golu, metoda reprezintă acea îmbinare și organizare de concepte, modele, ipoteze, strategii, instrumente și tehnici de lucru care dau corporalitate unui proiect metodologic. Ea este operatorul care mijlocește trecerea de la problema de cercetare, enunțată în plan teoretic, la reconstrucția ei (observațională, experimentală, acțională) în vederea corectării, optimizării, potențării, restructurării unui sector sau altul al practicii sociale.

În concepția lui M. Zlate (2000), metoda definește calea, itinerarul, structura de ordine, programul după care se reglează acțiunile practice și intelectuale, în vederea atingerii unui scop. Metoda este ansamblul demersurilor desfășurate de un cercetător pentru a descoperi și verifica cunoștințele, sau de un practician pentru a rezolva o problemă concretă, pornind de la cunoștințele existente (Dictionnaire fondamental de la psychologie).

Interpretate în mod global, metodele diferă între ele prin:

a) grad de generalitate (unele sunt generale, comune pentru mai multe științe, fiind denumite „marile metode”, altele sunt specifice unei singure științe);

b) grad de „puritate” (unele aparțin în exclusivitate anumitor științe, altele apar la interacțiunea diverselor științe);

c) grad de acoperire în raport cu fenomenul investigat (unele acoperă o arie mai largă, fiind utilizate în studiul mai multor fenomene, altele își găsesc aplicabilitatea numai în cercetarea anumitor fenomene).

Una dintre metodele psihologiei, este **metoda convorbirii**.

Pentru ca o convorbire să se ridice la rangul de metodă științifică, ea trebuie să fie premeditată, în vederea obținerii unor date cu privire la o persoană.

Convorbirea este o discuție angajată între cercetător și subiectul investigat, care presupune:

- a) relația directă, de tipul „față în față” între cercetător și subiect;
- b) schimbarea locului și rolului partenerilor;
- c) sinceritatea deplină a subiectului, evitarea răspunsurilor incomplete, a celor care-l pun într-o lumină favorabilă, a deformărilor voluntare;
- d) existența la subiect a unei capacități de introspecție, evaluare și autodezvăluire;
- e) abilitatea cercetătorului de a obține angajarea deplină și autentică a subiectului în convorbire;
- f) empatia cercetătorului.

Convorbirea este considerată metoda psihologică cea mai complicată. În cadrul ei, influența reciprocă dintre cercetător și subiectul investigat este mai mare decât în oricare altă metodă.

Convorbirea cu o persoană este cea mai dificilă cale pentru a afla detalii referitoare la motive, aspirații, trăiri afective, intense.

Există mai multe forme ale convorbirii:

- convorbirea standardizată, structurată, dirijată este bazată pe formularea aceluiași întrebări, în aceeași formă și ordine pentru toți subiecții;
- convorbirea semistandardizată (semidirijată) – presupune adresarea unor întrebări suplimentare, reformularea altora și schimbarea succesiunii lor;
- convorbirea liberă, spontană, asociativă – se realizează în funcție de particularitățile situației în care se desfășoară și particularitățile psiho-individuale ale subiectului.

Pentru reușita convorbirii este necesar ca cercetătorul să-și structureze anticipat întrebările, să culegă informații despre subiect, să-i anticipeze răspunsurile pentru a ști cum să se comporte în eventualele situații neprevăzute.

Avantajele acestei metode se regăsesc în faptul că permite recoltarea a numeroase informații, într-un timp relativ scurt, fără a necesita materiale și instalații speciale.

Dezavantajele convorbirii constau în posibila lipsă de receptivitate a subiectului.

Se impune ca datele obținute să fie completate și verificate prin alte metode.

Pentru cunoașterea copilului cu C.E.S. și nu numai a lui, convorbirea trebuie să fie abordată cu copilul, cu părinții și cu cadrele didactice.

Desfășurarea unei convorbiri presupune mai multe aspecte, **în funcție de specificitatea situației în care se desfășoară;**

- Situații în care subiectul solicită o discuție cu un specialist (solicitarea unui sfat cu privire la orientarea școlară sau alte probleme personale). Desfășurarea unei astfel de convorbiri are avantajul că efortul cercetătorului de a câștiga cooperarea subiectului este diminuat de dorința acestuia de a fi ajutat într-o anumită problemă;

- Situații în care subiectul este solicitat să participe la o anumită investigație. În această situație este important ca subiectul să fie informat și conștientizat (atât cât se poate în cazul unor copii cu dizabilități intelectuale) cu privire la motivația acestei convorbiri. Aici este importantă capacitatea empatică a cercetătorului, capacitatea de a câștiga interesul și încrederea subiectului. Cercetătorul trebuie să abordeze dialogul având la bază anumite informații cu privire la situația subiectului. Convorbirea trebuie să se grefeze pe informațiile obținute prin alte metode de cunoaștere, dar abordarea diferitelor probleme socio-pedagogice este mai dezvoltată, mai largită și mai explicită.

Desfășurarea convorbirii se realizează și în funcție de scopul și conținutul dialogului. Poate fi o convorbire care are drept scop identificarea unor aptitudini necesare orientării profesionale sau consilierea în acest sens.

Scopul convorbirii determină demersuri diferite de abordare. Atunci când scopul convorbirii este *identificarea unor abilități și calități* necesare pentru orientarea profesională, aceasta se va desfășura în mai multe ședințe și va fi completată și de alte metode de cunoaștere a copilului (teste, anchete, analiza produselor etc.), pentru a putea realiza o apreciere cât mai realistă a compatibilității aptitudinale cu profesia dorită sau recomandată. Această primă ședință va fi

urmată de altele, în care copilul va fi informat despre acest necesar de compatibilități. Convorbirea în acest caz oferă posibilitatea de a face o sinteză și o profundă analiză a tuturor informațiilor deținute, după care să sugereze, să orienteze copilul spre anumite direcții profesionale.

Un alt scop al convorbirii poate fi *identificarea unor deviate* cauzatoare de inadaptări școlare și sociale. Atunci când se cunoaște dizabilitatea, rolul convorbirii este de a identifica aspectele comportamentale pe care ne putem sprijini în efortul de recuperare a acestuia. Concluziile unei astfel de convorbiri pot sugera atât un anumit diagnostic al copilului investigat cât și anumite strategii de recuperare a acestuia.

Pentru a putea avea o imagine cât mai realistă cu privire la copilul investigat, convorbirea nu trebuie să se rezume numai la copil ci ea **trebuie să se extindă și la părinții acestuia.**

În cadrul unor *convorbiri cu părinții* se pot distinge situații diferite în funcție de motivul întrevederii (I. Holban, pag. 105-106). Acestea pot fi:

- părintele solicită diverse sfaturi privind evoluția relațiilor cu copilul, evoluția copilului, șansele de recuperare.
- părintele este invitat pentru a i se comunica anumite situații cu privire la copil, precum și pentru a întregi o anumită imagine despre copil, părintele prezintă o serie de informații cu privire la comportamentul copilului în contexte diferite.

În ambele situații, convorbirile se extind în mai multe ședințe. Pentru ca astfel de convorbiri să ducă la rezultate pozitive, se impun mai multe condiții:

- reușita intervenției și obținerea colaborării interlocutorului depinde de modul cum este prezentată problema, cazul;
- modul în care este prezentată problema este dependent de calitatea și cantitatea de informații deținute de cercetător cu privire la cazul studiat;
- calitatea și cantitatea informațiilor cu privire la un caz depind de seriozitatea cu care a fost examinat cazul respectiv;
- abordarea unei investigații impune o informație de specialitate, o documentare de specialitate cât mai riguroasă.

Convorbirea este o metoda care poate beneficia și de **informații venite din partea cadrelor didactice** care lucrează cu copilul, cu C.E.S. în cazul nostru. Cadrele didactice, datorită contactului

permanent cu copilul, pot furniza diverse informații cu privire la comportamentul acestuia. Convorbirea cu cadrele didactice este motivată de următoarele situații:

-cadrele didactice pot extrage informații despre comportamentul copilului în diferite contexte (pregătirea temelor, răspunsul la diferite întrebări, atitudinea la diferite activități etc.);

-cadrele didactice sunt primele care pot sesiza eventuale aspecte deficitare sau conduite inadecvate;

-cadrele didactice pot sesiza dinamica, constanta sau oscilația unor comportamente, contextul în care acestea se manifesta.

În abordarea cunoașterii copilului prin metoda convorbirii, pot să apară unele *dificultăți* legate fie de personalitatea cercetătorului, fie de personalitatea interlocutorului, fie de dificultățile legate de obiectivele urmărite.

Cercetătorul trebuie să dispună în acest sens de capacitatea de a mânui cu ușurință metoda convorbirii, trebuie să posede o largă și o bogată cultură generală, trebuie să dovedească mobilitate și să nu-și manifeste tendința de dominare. Pot să apară și situații când interlocutorul (copilul) dovedește o capacitate de comunicare, de sociabilitate diminuată, manifestată prin lipsa de interes pe care o manifestă pentru dialog. Momentul primului contact cu interlocutorul poate să faciliteze sau să facă dificil dialogul.

Înainte unei convorbiri, este importantă documentarea cu privire la cazul pe care îl abordăm și în funcție de acest aspect să urmărim realizarea obiectivelor pe care le-am propus. În cadrul convorbirii pot să apară dificultăți de notare a răspunsurilor, dificultăți în alcătuirea „protocolului convorbirii”. Mult mai dificilă este reținerea conținutului convorbirii, redarea fidelă a conținutului când aceasta se desfășoară liber. Nu se recomandă folosirea unor mijloace tehnice (banda electromagnetică) pentru înregistrarea dialogului, pentru că ar determina o artificialitate care ar stânjeni convorbirea. Este recomandabilă notarea sintetică într-o fișă anterior pregătită.

Convorbirea ca metodă de cunoaștere a copilului presupune respectarea unor **reguli** cum sunt: (I. Holban, 1973, pag. 118)

-respectarea personalității subiectului;

-organizarea și planificarea ședințelor în funcție de problema abordată;

-adoptarea unei atitudini diferențiate în funcție de persoana investigată;

-se impune alcătuirea protocolului de conversație;

-se impune confruntarea datelor cu informații obținute prin alte metode.

Convorbirea este în esență un act de comunicare prin care vrem sa evaluăm anumite comportamente ale copilului cu scopul de a aborda anumite strategii de recuperare a acestuia, atunci când este vorba de un copil cu anumite dizabilități. Pentru a fi cât mai eficienți într-un astfel de demers, este important ca educatorul (cercetătorul), înainte de a începe comunicarea (convorbirea) cu subiectul cercetat, să stabilească obiectivele la care vrea să ajungă. O convorbire poate, și chiar este necesar uneori, să aibă și unele conotații terapeutice. Într-o astfel de situație este necesar ca educatorul să respecte câteva cerințe (J. Ramaekers, 1995, pag. 20-21):

Ascultarea

- priveste-ți interlocutorul în față;
- arată interes cu sau fără cuvinte;
- pune întrebări atunci când nu înțelegi;
- repetă pe scurt ce s-a spus;
- exprimă-ți părerea;
- atenție la reacția interlocutorului.

Conversația.

- caută un moment potrivit pentru începerea convorbirii;
- spune-i interlocutorului ce dorești și despre ce dorești să discuțați;
- întreabă interlocutorul ce părere are despre subiectul propus pentru discuție;
- ascultă bine ce spune;
- încheie discuția cu o concluzie.

Reacția la supărare.

- ascultă-ți cu atenție interlocutorul;
- arată-i că ai observat că este supărat;
- pune întrebări dacă nu înțelegi;
- arată că înțelegi de ce este supărat interlocutorul;
- daca este momentul potrivit, fă-i cunoscută părerea ta sau sentimentul personal;

Reacția la supărarea interlocutorului.

- atenție la atitudinea corpului;
- gândește-te dacă ceva nu-ți convine;
- caută un moment potrivit pentru exprimare;
- spune de ce ești supărat și de ce;
- ascultă reacția interlocutorului.

Exprimarea simpatiei și aprecierii

- cercetează ce te atrage la interlocutor;
- hotărăște dacă vrei să exprimi acest lucru;
- alege un moment potrivit pentru exprimare;
- priveste-ți prietenos interlocutorul;
- exprima-ți impresia prin cuvinte sau gesturi;
- fii atent la reacția interlocutorului.

Reacția la simpatie și apreciere.

- atenție la simpatia și aprecierea pe care o exprimă interlocutorul;
- priveste-ți interlocutorul în față;
- inregistrează faptul că interlocutorul găsește ceva bun la tine;
- exprimă-ți satisfacția de a fi apreciat.

Susținerea părerii personale.

- gândește-te ce părere ai despre situație;
- expune-ți clar părerea;
- ascultă reacția interlocutorului;
- dacă nu ești mulțumit cu aceasta, repetă părerea.

Combaterea interlocutorului.

- ascultă cu atenție ce întreabă sau ce spune interlocutorul;
- dacă este nevoie, pune întrebări despre ce n-ai înțeles;
- gândește-te cu ce nu ești de acord și de ce;

- spune interlocutorului cu ce nu ești de acord și de ce;
- atenție la reacția interlocutorului;
- dacă este nevoie, repetă cu ce nu ești de acord sub nici o formă.

O convorbire poate fi eficientă doar atunci când educatorul are capacitatea de a asculta, dar nu ca un act pasiv ci ca un proces extrem de activ de a acorda atenție la ce se spune și cum se spune.

V. Coulshed (1993, pag. 40-41) sugerează specialistului sau educatorului respectarea următoarelor condiții în desfășurarea unui dialog cu subiectul cercetat:

- Stabiliți scopuri reciproce;
- Clarificați-vă propriul rol față de cealaltă persoană;
- Folosiți întrebări deschise;
- Lăsați persoana să termine de vorbit fără să reacționați;
- Sesizați sentimentele acesteia;
- Reflectați cu acuratețe ideile și sentimentele acesteia;
- Parafrazați ceea ce spune interlocutorul;
- Faceți un rezumat la ceea ce s-a discutat pentru a continua discuția;
- Folosiți îndemnuri pentru a vă încuraja interlocutorul să continue;
- Oferiți-i înțelegere;
- Suportați tăcerile scurte (de cca. 5 secunde);
- Controlați-vă propria nervozitate și relaxați-vă;
- Orientați discuția și mențineți interesul concentrat asupra subiectului principal;
- Recunoașteți și confrunțați ambivalența și inconștientul;
- Discuțați și elaborați planuri alternative de acțiune;
- Incepeți, susțineți și terminați cu bine fiecare ședință și întregul contact în ansamblu.

Bibliografie

1.Cosmovici,A.,1996, Psihologie generală

M. Zlate, 1996,Fundamentele psihologiei

S. Chelcea, 1998, Metodologia Cercetării Sociologice

I. Holban, 1978, Cunoașterea elevului: o sinteză a metodelor

J. Ramaekers, 1995, Îmbunătățirea comunicării prin învățare structurată

V. Coulshed, 1993, Practica asistenței sociale

SĂRBĂTOAREA PAȘTELUI

Prof. înv. primar Jurj Cristina Eva
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Paștele este cea mai veche și importantă sărbătoare a creștinătății, care a adus omenirii speranța mântuirii și a vieții veșnice, prin sacrificiul lui Iisus Hristos, Învierea fiind, după cum spunea părintele Arsenie Boca, singura minune care se arată tuturor, credincioși și necredincioși.

La câteva zile după intrarea solemnă în Ierusalim (de Florii), Mântuitorul a fost judecat și răstignit, a murit pe cruce și a fost pus în mormânt. După trei zile, a înviat din morți. Toată această succesiune de evenimente au avut loc în numai o săptămână, cea a Patimilor, care precede Învierea.

După intrarea solemnă în Ierusalim, Mântuitorul a fost judecat și răstignit, a murit pe cruce și a fost pus în mormânt, iar după trei zile a înviat din morți. Duminică dis-de-diminează, Iisus Hristos a înviat ca un biruitor, cu puterea dumnezeirii Sale, ca să împlinească Scriptura și cele hotărâte de iconomia divină pentru mântuirea neamului omenesc, explică părintele Constantin Stoica, purtătorul de cuvânt al Patriarhiei Române.

Împreună cu duminica, sărbătoarea săptămânală a creștinilor, Paștele a fost sărbătorit încă din epoca apostolică. În conștiința Bisericii, Învierea Domnului nu este doar cea mai veche sărbătoare creștină, ci și începutul și culmea tuturor sărbătorilor și a praznicelor. Această aleasă și sfântă zi, cea dintâi a săptămânii, praznic al praznicelor, este și sărbătoare a sărbătorilor.

Paștele este precedat de 40 de zile de post aspru, apoi o altă săptămână, a șaptea, cea a patimilor.

Un rol deosebit în determinarea și fixarea duratei Postului Mare l-a avut, probabil, numărul 40 care apare în Vechiul Testament de mai multe ori. Principalele evenimente care implică acest număr ar fi cele patruzeci de zile ale potopului, cele patruzeci de zile petrecute de Moise pe muntele Sinai, cele patruzeci de zile în care iscoadele evreilor au cercetat pământul Canaanului, în care aveau să intre, cele patruzeci de zile parcurse de Sfântul Prooroc Ilie spre a ajunge la

muntele Hore, cele patruzeci de zile pe care Dumnezeu le pune înaintea poporului din Ninive, spre a se pocăi.

În Noul Testament există anumite pasaje-cheie unde se amintește de numărul de patruzeci de zile – cele patruzeci de zile petrecute de Mântuitor în pustiul Carantanie, cele patruzeci de zile de la Înviere și până la Înălțare, timp în care Mântuitorul le dă Sfinților Apostoli ultimele învățături.

Un ultim indiciu la fel de important ar fi cei patruzeci de ani petrecuți de poporul lui Israel în pustiul. Simbolismul acestei perioade este unul forte și reprezintă cu siguranță timpul în care Dumnezeu încearcă lealitatea fiilor lui Israel, în vederea renașterii unei noi generații fidele lui.

Săptămâna Sfințelor Pătimiri, cea care precede Învierea, are în cultul ortodox slujbe și rânduieli speciale. Astfel, luni, marți și miercuri se săvârșește Liturghia darurilor mai înainte Sfințite, iar joi și sâmbătă Liturghia Sfântului Vasile cel Mare, unită cu Vecernia.

La Liturghia Sfântului Vasile cel Mare din Sfânta și Marea Joi se scoate, la Proscomidie, un Sfânt Agneț special care este sfințit și va fi uscat și sfârâmat a treia zi de Paști la Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, într-o rânduială specială, miridele rezultate fiind folosite ca Împărtășanie pentru bolnavi, copii și în situații speciale. Această Sfântă Împărtășanie este păstrată în Chivotul din Sfântul Altar, pe Sfânta Masă.

Tot joi, la sfârșitul Sfintei Liturghii, există rânduiala spălării picioarelor, în amintirea gestului făcut de Mântuitorul Iisus Hristos la Cina cea de Taină, când a spălat picioarele celor 12 apostoli. Această rânduială se săvârșește în unele mănăstiri din Patriarhia Română și este oficiată de starețul mănăstirii, care spală picioarele a 12 dintre viețuitorii mănăstirii pe care o conduce.

În Sfânta și Marea Vineri, în Biserica Ortodoxă se săvârșesc Ceasurile Împărătești, în cadrul cărora se citesc textele evanghelice legate de patimile Domnului Iisus Hristos. Aceste ceasuri se numesc împărătești deoarece în Bizanț participa și împăratul la ele.

Tot în Sfânta și Marea Vineri, după ceasurile împărătești se săvârșește slujba Vecerniei Mari, în cadrul căreia se scoate în mijlocul bisericii Sfântul Epitaf, pe care este reprezentată punerea în mormânt a Mântuitorului. Sfântul Epitaf rămâne în mijlocul bisericii până la sfârșitul slujbei Deniei Prohodului Domnului de vineri seară, când este dus de preoți în Sfântul Altar după ce a fost purtat în procesiune în jurul bisericii.

În Sfântul Altar, Epitaful este așezat pe Sfânta Masă, unde rămâne în toată perioada pascală până în ajunul sărbătorii Înălțării Domnului, când va fi așezat la locul său în biserică.

Sărbătoarea Învierii Domnului este cea mai mărită, îmbucurătoare și solemnă dintre sărbătorile anului. Duminica Învierii guvernează întocmirea întregului ciclu mobil de sărbători al anului bisericesc, amintindu-ne de trecerea noastră de la întuneric la lumină și de la moarte la viață.

Potrivit tradiției liturgice vechi a Bisericii, conservată în Tipicele de origine studită (constantinopolitană), anul liturgic începea, ca și astăzi, în noaptea Paștilor. De data Paștilor erau legate succesiunea și denumirea duminicilor și a săptămânilor de peste an.

Paștele a fost sărbătorit încă de la început în toată lumea creștină, însă nu peste tot la fel. Izvoarele amintesc că în Biserica primară au existat mari diferențe regionale în ceea ce privește data și modul sărbătoririi Paștelui. Creștinii din părțile Asiei Mici și ale Siriei, care aveau ca temei practica veche moștenită de la Sfinții Apostoli Ioan și Filip, luau în calcul ziua anuală sau lunară și sărbătoreau mai întâi moartea Domnului („Paștile Crucii”) la 14 Nisan, apoi Învierea („Paștile Învierii”) la 16 Nisan, indiferent de ziua din săptămână în care cădea această dată. Partizanii acestei practici iudaizante mai erau numiți și „quartodecimani”, fiindcă sărbătoreau Paștile la 14 Nisan, adică în aceeași zi cu iudeii.

Iudaizanții mai moderați („protopashiții”) sărbătoreau Paștile duminica, însă întotdeauna legau această duminică de Paștile iudaic, chiar dacă de multe ori sărbătoarea cădea înaintea datei reglementare.

Cea mai mare parte a creștinătății însă (Apusul, Egiptul, Grecia și Palestina) lua drept normă ziua săptămânală. Ei sărbătoreau, așadar, moartea Domnului întotdeauna în Vinerea cea mai apropiată de 14 Nisan, iar Învierea – în duminica următoare, care cădea totdeauna după 14 Nisan sau după prima lună plină, după echinocțiul de primăvară.

IMPORTANȚA COMPETENȚEI- A ÎNVĂȚA SĂ ÎNVEȚI

Prof.înv. primar Lașiță Doina

Colegiul Național Pedagogic "Regina Maria" Deva, HD

Învățarea este cel mai natural proces: dorința de a explora și de a asimila sunt înnăscute. Pentru a fi adaptați unei astfel de societăți, oamenii trebuie să știe cum să învețe. Modelul tradițional al educației, bazat pe transmiterea cunoștințelor de la vechea la noua generație nu mai este actual, întrucât cunoștințele sunt într-o continuă schimbare, informațiile nefiind deci valabile pentru mult timp. Prin urmare, persoanele trebuie să se înzestreze cu abilități de învățare pe tot parcursul vieții, care le vor permite să se adapteze la schimbările societății. Dorința de a acumula cunoștințe aduce beneficii oamenilor dincolo de îmbunătățirea șanselor de angajare, ca urmare a unei pregătiri temeinice sau în ceea ce privește competitivitatea crescută pe piața muncii.

A învăța să înveți înseamnă să-ți organizezi propria învățare, inclusiv prin gestionarea eficientă a timpului, a informațiilor. A învăța să înveți îi implica pe cei care învață să pornească de la cunoștințe și experiențe de viață anterioare, astfel încât să poată utiliza și aplica cunoștințele și abilitățile într-o Lucrările Simpozionului Național online Nu pentru școală, ci pentru viață învățăm! 23 varietate de contexte: acasă, la muncă, în educație și formare. Toate procesele de învățare însă, se constituie în anumiți pași. Drumul cel mai eficient spre învățare este prin cunoașterea: - propriei persoane; -a capacității personale de învățare; - a procedeele utilizate cu succes în trecut; - a interesului și cunoașterii subiectului despre care dorești să înveți. Motivația pentru învățare se referă la ce ne determină pe noi să învățăm. Aceasta este strâns legată de nevoile de învățare ale fiecăruia dintre noi. Pentru a ști cu claritate care îți sunt motivele pentru învățare trebuie să înțelegi de unde ai plecat și unde vrei să ajungi. Adulții care învață sunt oameni care posedă experiență de viață și se orientează adesea singuri, stabilindu-și ei înșiși propriile obiective de învățare. Este important să-ți trasezi obiective pe care le poți realiza. Dacă vrei să reușești trebuie să-ți trasezi obiective. Fără țeluri îți lipsește concentrarea și orientarea. Stabilirea de țeluri nu te ajută doar să deții controlul asupra direcției tale în viață; îți oferă

totodată un barometru pentru a vedea dacă reușești cu adevărat sau nu. Stabilirea obiectivului învățării presupune mai mult decât să spui pur și simplu că vrei să înveți ceva. Ar trebui să știi limpede ceea ce vrei să înveți și să înțelegi de la bun început de ce vrei acel lucru. Având capacitatea de a stabili obiective, îți permite să fixezi cu încredere țeluri și să te bucuri de satisfacția care vine cu faptul că știi că ai realizat ceva ce ți-ai propus. Ce vei hotărî să realizezi astăzi? Stabilirea obiectivului învățării îți oferă o viziune pe termen lung și o motivație pe termen scurt. Ele se axează pe acumularea ta de cunoștințe și te ajută să-ți organizezi timpul și resursele astfel încât să poți să-ți fructifici la maxim viața. Stabilind obiective, îți vei îmbunătăți de asemenea și încrederea în tine însuși, deoarece îți poți observa capacitatea și calitățile în realizarea obiectivelor pe care ți le-ai propus.

Stabilirea obiectivului învățării este o metodă importantă pentru: *a hotărî ceea ce este important pentru tine să realizezi, ca urmare a faptului că ai învățat; * a face o delimitare între ceea ce este important și ceea ce este irelevant, sau o simplă distragere a atenției; *a te automotiva. Managementul timpului în realizarea obiectivelor învățării este cel mai bine fructificat în mod uzual, de exemplu, la începutul fiecărei săptămâni.

În pregătirea planificării activităților de învățare traversează următoarele etape:

1. Începe prin a stabili cât timp ești dispus să aloci învățării. Acest lucru va depinde de slujba ta și de propriile aspirații pe care le ai în viață .
2. Identifică acțiunile pe care trebuie să le faci imperios. Revizuieste-ți activitățile și orarul în funcție de priorități.
3. Ia în calcul și un timp suplimentar. Nu poți prezice când vei avea întreruperi neprevăzute ale lucrului. Lăsând o marjă de timp în orarul tău, îți acorzi flexibilitatea de a-ți reorganiza activitățile.

Planificarea este procesul prin care îți proiectezi folosirea timpului. Planificând eficient poți reduce stresul și poți maximiza eficacitatea. Acest lucru reprezintă unul dintre cele mai importante aptitudini legate de managementul timpului. Alegerea metodelor și surselor de căutare a informației în cadrul procesului de căutare depinde de obiect și de domeniul de studiu. Din pricina problemei cantității excesive de informație cu care fiecare explorator se confruntă, este important să știi să limitezi căutarea pentru a găsi informații relevante și să te asiguri că sursele de informare relevante nu sunt ratate. Există o anumită contradicție în ceea ce noi numim „învățare”. Se pare că trebuie să renunțăm la învățare pentru a înțelege învățarea. De exemplu,

atunci când ne îndepărtăm de o problemă, adesea aflăm mai multe despre o problemă. Intră într-o discuție aprinsă cu un coleg, de exemplu, și vei vedea că adesea cele mai bune argumente îți vor veni în minte mai târziu, în timp ce speli farfuriile. Citește o carte de specialitate din domeniul tău și vei realiza ce ai înțeles și cât ai înțeles abia după ce ai închis cartea. Pe scurt, învățarea beneficiază de pe urma reflecției. Acest tip de reflecție necesită un moment de calm.

Bibliografie:

1. Cristea, Gabriela, MANAGEMENTUL LECTIEI, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008;
2. Oprea, Crenguța, STRATEGII DIDACTICE INTERACTIVE, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006
3. Ioan, Neacșu, METODE ȘI TEHNICI DE ÎNVĂȚARE EFICIENTĂ, Editura Militară, București, 1990

APLICAREA INTERDISCIPLINARITĂȚII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

**Prof.inv.primar Lașiță Doina
Col. Naț. Pedagogic "Regina Maria" Deva, HD**

Noua orientare a învățământului privind interdisciplinaritatea se găsește la nivelul obiectivelor generale și obiectivelor-cadru, ca un imperativ, dar și ca un mijloc eficient de formare a capacităților, abilităților și competențelor prin noul curriculum.

Interdisciplinaritatea reprezintă o modalitate de organizare a conținuturilor învățării, cu aplicații asupra întregii strategii de proiectare a curriculum-ului, oferind o imagine unitară asupra fenomenelor și proceselor studiate. Preocupările pentru promovarea unei viziuni interdisciplinare în investigarea realității nu sunt noi. Ele au fost impuse permanent de necesitatea firească a cuprinderii integrale a fenomenelor, prin corelarea informațiilor dobândite din domenii diferite și prin metode de cercetare științifice.

Ca modalitate de organizare a conținuturilor școlare în planuri, programe și manuale, interdisciplinaritatea a fost aplicată la începuturile istoriei școlii și a universității, dar ulterior a fost progresiv limitată, pe domenii de cunoaștere și investigație.

Interdisciplinaritatea poate fi înțeleasă prin raportare la alte concepte corelative: monodisciplinaritatea, multidisciplinaritatea, pluridisciplinaritatea, transdisciplinaritatea .

Aplicarea interdisciplinarității în învățământul primar este posibilă prin respectarea următoarelor condiții:

- Interdisciplinaritatea trebuie aplicată în combinație cu monodisciplinaritatea și cu pluridisciplinaritatea, pentru a fi accentuate avantajele și pentru a limita riscurile pe care le impune fiecare din formele respective.
- Interdisciplinaritatea trebuie asociată cu alte strategii inovatoare de organizare a conținuturilor, cum ar fi informatizarea și modularizarea .

- Formarea inițială și continuă a cadrelor didactice, pentru aplicarea demersurilor interdisciplinare sistematice.

Concretizând, interdisciplinaritatea presupune o abordare modernă a conținuturilor instruirii, care antrenează, în mod necesar, o proiectare specială a situațiilor didactice în funcție de corelațiile existente între diferitele discipline de învățământ. Din această perspectivă, realizarea interdisciplinară a conținuturilor instruirii trebuie să aibă în vedere formularea unor obiective care vizează tratarea complementară a problemei, plecând de la un declanșator comun, printr-un recurs ocazional la abilitățile și informațiile relevante ale altei materii școlare .

Aplicarea interdisciplinarității prezintă o serie de avantaje, precum:

- Clarifică mai bine o temă făcând apel la mai multe discipline;
- Creează ocazii de a corela limbajele disciplinelor școlare;
- Permite aplicarea cunoștințelor în diferite domenii;
- Ajută la integrarea mai ușoară a elevilor din clasa a IV-a în clasa a V-a, fiind familiarizați cu modul de instruire prin eforturi proprii;
- Permite elevului să acumuleze informații despre obiecte, fenomene, care vor fi aprofundate în anii următori;
- Constituie o abordare economică din punct de vedere al raportului dintre cantitatea de cunoștințe și volumul de învățare.

Dezavantaj: poate duce la o anumită dezorganizare a cunoștințelor și la posibilitatea de clasificare.

Obiectul limba și literatura română cumulează elemente interdisciplinare menite a introduce elevul în universul cunoșterii sub variate aspecte. Dacă, în general, textele literare și nonliterare pot avea un conținut moral istoric, geografic, biografic sau științific, nu trebuie pierdut din vedere elementul estetic de deschidere spre imagine și fantezie, culoare, formă și interpretare.

Pentru a forma și dezvolta comportamente morale la elevi, obiectiv specific disciplinei educație morală, se poate apela (și realiza în același timp interdisciplinaritatea) la textele literare: poezii, povești, povestiri, legende, ghicitori, maxime, proverbe, și zicători sau la texte de autor (din manuale, alte materiale auxiliare) și chiar la texte create de elevi. Acest material-suport trebuie să impresioneze, să surprindă, să uimească, să emoționeze, să-i pună pe gânduri, oferindu-le o imagine a ceea ce sunt și a ceea ce vor fi dacă vor ignora natura, caracterul,

valoarea pozitivă și negativă a unui fapt, a propriei conduite, a conduitei altei persoane sau a unui grup de persoane din punct de vedere moral.

Măiestria cadrului didactic constă în descoperirea și valorificarea ocaziilor în care poate să intervină cu delicatețe și răbdare, pentru a deschide mintea și sufletul spre lectură, morală și credință. Literatura are valențe deosebite în procesul educării copilului în spiritul binelui, adevărului, și dreptății, în formarea unor atitudini pozitive: cinstea, curajul, demnitatea, iubirea, prietenia, respectul, întrajutorarea, modestia, sinceritatea, hărnicia, generozitatea.

Interdisciplinaritatea între limba și literatura română, educația morală și științe poate fi realizată prin poezie, ca modalitate artistică de ilustrare a realității din natură și societate, a conținuturilor specifice educației morale, grație multitudinii de sensuri și valori sugestive ale cuvântului datorită limbajului concentrat, metaforic, urmând să asigure o cunoaștere specifică, afectivă a esențelor lumii reale.

Vizând un ansamblu de convingeri, atitudini, deprinderi, sentimente reflectate și fixate în principii și norme care reglementează comportarea și raporturile indivizilor între ei, precum și dintre aceștia și grupurile sociale, poate fi socotită o poezie moralizatoare, o poezie care dă învățatură morală, fără a luneca în extrema dojenirii neconținute, obsedante, obositoare.

Abordarea interdisciplinară, prin integrarea cunoștințelor din domeniul științelor naturii și valorificarea lor, creează posibilitatea formării unei viziuni globale asupra realității înconjurătoare, elevul sesizând interdependențe între oameni și fenomene, între oameni și lumea vie, plante și animale. Chiar renunțarea la compartimentarea rigidă a disciplinei limba și literatura română se explică prin obiectivele generale, care nu mai vizează în mod expres asimilarea de cunoștințe, accentul fiind pus pe formarea capacităților în situații concrete de comunicare. Această viziune modernistă se traduce prin interdisciplinaritatea pe care o realizează învățătorii în demersul de planificare a conținuturilor curriculare, atât calendaristic, cât și pe unități de învățare, prin riguroasa proiectare a activităților didactice și prin tratarea creativă a conținuturilor, prin prelucrarea lor accesibilizându-le la nivelul înțelegerii elevilor, pentru a respecta implicit principiile didactice și pentru a eficientiza procesul educațional.

Dacă în prezent interdisciplinaritatea este recunoscută ca fiind o variantă de realizare a unei interacțiuni între diversele domenii de cunoaștere și discipline științifice, ar trebui ca manualul de limba și literatura română să conțină texte cu conținuturi variate și multiple valențe formative,

educative. Astfel, lecțiile de educație morală și educație religioasă ar găsi suport în acest manual, predarea lor realizându-se prin munca în echipă a profesorului cu învățătorul clasei. Celelalte manuale pot fi îmbunătățite în așa fel încât să ofere elevilor o învățare în direcția dobândirii simultane a unor cunoștințe, priceperi, deprinderi, capacități și aptitudini comune sau complementare mai multor obiecte de învățământ.

Așadar, promovând învățarea interdisciplinară, care permite asociații și corelații permanente între diferitele domenii ale cunoașterii, automat se iese din cadrul strict al unei discipline sau sector de activitate.

Abordând subiecte despre realitățile existenței la diferite obiecte de învățământ, readucem în conștiința elevilor sensurile esențiale și contextul social în care se va integra, le cultivăm sentimente de dragoste față de cei apropiați, de mediul de viață și față de țară.

BIBLIOGRAFIE

Revista „Inițial”- publicație de informare și opinie pentru învățământul pre/primar, Bacău, Editura Egal, nr. 10-11/2002, pag. 22-23.

PLAN DE LECȚIE**Prof. Cordea Monica****Colegiul Național „Mihai Eminescu” “Petroșani, HD****Unitatea școlară: C. N.”M. Eminescu”, Petroșani****Clasa de elevi : III C****Efectivul : 19elevi(7băieți, 12 fete)****Data: 25.10.2016****Profesor: Cordea Monica****Locul de desfășurare: sală sport(20m. l, 40m. L)****Instalații și materiale: 2mg. baschet, 2 panouri, jaloane,10 mg. de oină****TEME ȘI OBIECTIVE OPERAȚIONALE**

1. **Aruncarea mingii de oină, la distanță, de pe loc**-consolidare cu accent pe mișcarea corectă a brațului de aruncare;
2. **Prindea, ținerea și conducerea mingii**- consolidare cu accent pe manipularea mingii fără a o scăpa.

VERIGI ȘI DURATĂ	CONȚINUT	DOZARE	FORMAȚII DE LUCRU ȘI INDICAȚII METODICE	OBS.
Organizarea colectivului 2'	-Adunarea, alinierea -Salutul, verificarea stării de sănătate și a echipamentului, anunțarea temelor	30” 1'30”	-linie pe un rând	
Pregătirea organismului pentru efort 7'	Variante mers: -în cadență, pe vârfuri cu brațele sus; -pe călcâie cu mâinile la spate; -mers ghemuit. Variante de alergare: -alergare ușoară; -alergare cu joc de gleznă; -alergare cu genunchii la piept; -alergare cu călcâiele la șezută; -alergare cu pas adăugat;	20m. 2T 20m. 20m. 20m.	În coloană câte unul În coloană câte unul În coloană câte doi	

	-pas săltat; -pas sărit; -mers fanat. -"Buchețelele", "Colțurile colorate", "Cursa pe numere".	20m. 20m. 20m.	În coloană câte doi	
Influențarea selectivă a aparatului locomotor	Ex.1: Pi: stând depărtat, brațele îndoite cu mâinile pe șold T ₁₋₂ :răsucirea capului spre dreapta și arcuire; T ₃₋₄ :răsucirea capului spre stânga și arcuire. Ex.2: Pi.: stând depărtat, brațele îndoite mâinile la piept: T ₁₋₂ :extensia brațelor cu arcuire; T ₃₋₄ :întinderea brațelor și extensia lor cu arcuire; T ₆₋₇ :ducerea brațului drept sus și a celui stâng jos cu arcuire; T ₇₋₈ :ridicare brațului stâng sus și coborârea celui drept jos cu arcuire. Ex 3.: Pi:stând depărtat, brațele îndoite mâinile pe șold: T ₁₋₂ :îndoirea laterală a trunchiului spre dreapta cu arcuire; T ₃₋₄ :îndoirea laterală a trunchiului spre stânga cu arcuire; T ₅₋₆ :îndoirea laterală a trunchiului spre dreapta cu brațul stâng sus cu arcuire; T ₇₋₈ :îndoirea laterală a trunchiului spre stânga cu brațul drept sus cu arcuire.	2x4T 3x8T 3x8T	Linie pe două rânduri Linie pe două rânduri	
Influențarea selectivă a aparatului locomotor	Ex 4: Pi:stând depărtat, brațele îndoite mâinile la ceafă: T ₁₋₂ :răsucirea trunchiului spre dreapta cu arcuire; T ₂₋₄ :răsucire trunchiului spre stânga cu arcuire. Ex. 5:	3x8T 3x8T	Linie pe două rânduri Linie pe două	
8'				

Influențarea selectivă a aparatului locomotor 8'	<p>Pi:stând depărtat, brațele îndoite mâinile la ceafă: T₁₋₂:îndoire trunchiului spre dreapta cu arcuire; T₃₋₄:îndoirea trunchiului spre stânga cu arcuire. Ex.6: Pi:stând apropiat, brațele pe lângă trunchi: T₁₋₂:ridicarea brațelor sus cu extensia trunchiului cu arcuire; T₃₋₄:îndoirea răsucită trunchiului la piciorul drept cu arcuire; T₅₋₆: ridicarea brațelor sus cu extensia trunchiului cu arcuire; T₇₋₈: îndoirea răsucită trunchiului la piciorul stâng cu arcuire; Ex.7: Pi:stând depărtat, trunchiul aplecat înainte brațele întinse lateral: T₁₋₂:ducerea brațului drept la piciorul stâng și răsucirea trunchiului cu arcuire ; T₃₋₄:ducerea brațului stâng la piciorul drept și răsucirea trunchiului cu arcuire ; Ex.8: Pi:stând apropiat, brațele întinse pe lângă trunchi: T₁₋₂:fandare laterală pe piciorul drept cu ridicarea brațelor prin înainte sus la nivelul umerilor cu arcuire; T₃₋₄:revenire în Pi; T₅₋₆: fandare laterală pe piciorul stâng cu ridicarea brațelor prin înainte sus la nivelul umerilor cu arcuire; T₇₋₈: revenire în Pi; Ex.9: Pi:stând apropiat, brațele întinse pe lângă trunchi: T₁₋₂:fandare înainte pe piciorul drept cu ridicarea brațelor prin lateral la nivelul umerilor cu</p>	3x8T	rânduri Linie pe două rânduri	
		3x8T	Linie pe două rânduri	
		3x8T	Linie pe două rânduri	
		3x8T	Linie pe două rânduri	

	<p>arcuire; T₃₋₄: revenire în Pi; T₅₋₆: fandare înainte pe piciorul stâng cu ridicarea brațelor prin lateral la nivelul umerilor cu arcuire; T₇₋₈: revenire în Pi; Ex.10: Pi:stând, brațele îndoite mâinile pe șold; T₁₋₈:sărituri ca mingea; T₁₋₈:sărituri cu forfecarea picioarelor înainte-înapoi; T₁₋₂: sărituri cu depărtarea picioarelor în lateral; T₃₋₄:sărituri cu apropierea picioarelor.</p>	3x8T	<p>rânduri</p> <p>Linie pe două rânduri</p>	
<p>Aruncarea mingii de oină, la distanță, de pe loc 7'</p>	<p>-Stând, cu piciorul opus brațului de aruncare în față, brațul de aruncare ridicat sus ,extensia trunchiului , aruncarea mingii de oină .</p>	10x	-pe perechi	
<p>Prindea, ținerea și conducerea mingii 23'</p>	<p>-”Mingea călătoare” -”Mingea prin tunel” -mingea dată, din mână în mână, pe partea dreaptă, se întoarce prin stânga; -Dribling dus-întors; -Dribling- aruncare la coș.</p>	<p>1x 1x 1x 1x</p>	<p>-din coloană câte doi -din coloană câte doi -din coloană câte doi</p>	ștafete
<p>Revenirea organismului după efort 2'</p>	<p>-alergare ușoară; -mers cu mișcări de inspirație și expirație.</p>	<p>1T 20m.</p>	În coloană câte unul	
<p>Aprecieri și recomandări 1'</p>	<p>-aprecieri și recomandări; -temă pentru acasă; -salutul.</p>	1'	În linie câte unul	

IMPORTANȚA JOCULUI DIDACTIC ÎN DEZVOLTAREA ȘCOLARULUI MIC

Prof. înv. primar Avram Mariana
Colegiul Național „Mihai Eminescu“ Petroșani, HD

Jocurile didactice oferă un cadru propice pentru învățarea activă, participativă, stimulând inițiativa și creativitatea elevului. Obiectivele instructiv-educative ale fiecărui obiect de studiu pot fi mai bine realizate prin utilizarea jocului. Acesta, prin natura sa, cuprinde o motivație intrinsecă de a mobiliza resursele psihice ale copiilor, de a asigura participarea lor creatoare, de a le capta interesul, de a-i angaja afectiv și atitudinal.

Elementele de joc: descoperirea, ghicirea, simularea, întrecerea, surpriza, așteptarea vor asigura mobilizarea efortului propriu în descoperirea unor soluții, în rezolvarea unor probleme, stimulând puterea de investigații și cointeresarea continuă.

Jocul este foarte important, sub variatele sale forme, în dezvoltarea copilului, importanțe subliniate de numeroase teorii ale jocului din literatura pedagogică și de locul acestuia în diferite sisteme de educație. Jocul are o valoare funcțională ce rezidă în faptul că el transpune simbolic copilul în rolurile adultului. De aici decurge importanța îmbogățirii impresiilor copiilor despre viața și activitatea oamenilor dintr-o sferă largă, de domenii profesionale, accesibile înțelegerii lor.

Copilul se joacă de-a ceea ce a văzut sau a auzit. Modelele de urmat pe care el le transpune în joc izvorăsc din realitatea apropiată, din viața și activitatea adulților din preajma lui. Pe această cale își asimilează semnificația socială a rolurilor care îl așteaptă în viață.

Prin joc, copilul învață cu plăcere, devine interesat de activitățile ce se desfășoară. Datorită conținutului și modului de desfășurare, jocurile didactice sunt mijloace eficiente de activizare a întregului colectiv al clasei, dezvoltă spiritul de echipă, de întraajutorare, formează și dezvoltă unele deprinderi elementare și de muncă organizată.

Jocurile didactice sunt un mijloc foarte important și pentru realizarea sarcinilor educației morale. Ele contribuie la dezvoltarea stăpânirii de sine, a autocontrolului, a spiritului de independență, a disciplinei conștiente, a spiritului colectiv și a altor calități de voință și de caracter. În joc copiii învață

să se ajute unii pe alții, să se bucure de succesele colegilor, să aprecieze nepărtinitor succesele altora. Așadar, jocurile didactice exercită o influență pozitivă asupra întregii personalități a copilului. Ele pot însoți fiecare obiect de învățământ, fiecare lecție luând și forma unor întreceri, concursuri între toți elevii, între rânduri de bănci, grupe de elevi.

Voi prezenta în continuare câteva jocuri didactice folosite la educație plastică pentru dezvoltarea creativității.

Continuă tu!—este un exercițiu care cere îmbogățirea formei date. Se oferă spre observare o planșă pe care au fost desenate fragmente, elemente, forme: o mână, un cap de pește, un triunghi, o pălărie, o frunză, o petală și se cere elevilor să constituie, alegând dintre posibilități pe aceea care li se pare cea mai potrivită, pentru a realiza ei înșiși o compoziție, completând partea aleasă cu elementele care întregesc forma.

Creează un model—este un joc ce urmărește inventivitatea, simțul măsurii, ritmul și originalitatea. Se cere elevilor să folosească semnele: \cap , *, |, în orice poziție, în orice ordine și repetate de câte ori vor pentru a realiza un desen decorativ (friză, chenar sau un obiect astfel decorat).

Jocul Kim, dezvoltă memoria vizuală – grafică—o serie de 8 – 12 obiecte sunt puse pe catedră și se lasă un timp în câmpul vizual al copiilor, apoi se acoperă cu o pânză. Copiii vor desena toate obiectele pe care și le amintesc.

Tunelul—joc ce urmărește dezvoltarea memoriei vizuale, plecând de la datele percepute într-o anumită ordine. Un copil confecționează un colier din mărgelile multicolore cu o anumită alternanță de culoare. Colierul va fi introdus sub un tunel format dintr-o bucată de carton pliat în două. Copiii trebuie să-și imagineze și să spună ordinea perlelor la ieșirea din tunel (ordinea directă sau ordinea inversă).

Serii de desene—joc pentru dezvoltarea memoriei vizuale și atenției. Se execută la tablă, sub ochii elevilor, o serie de desene și, în timp ce atenția copiilor este distrasă, se șterge unul sau mai multe. Elevii trebuie să identifice desenul sau desenele care au fost șterse.

Jocurile didactice fac parte din strategia didactică de predare – învățare .

Bibliografie:

Miron Ionescu, Ioan Radu—Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2005

COPILUL HIPERACTIV ȘI ÎNCĂPĂȚÂNAT**Prof. înv. primar Mocanu Elena****Colegiul Național „Mihai Eminescu“ Petroșani, HD****I. PRINCIPALELE MANIFESTĂRI ALE HIPERACTIVITĂȚII*****1. Caracterizarea copilului hiperactiv***

Ceea ce diferențiază copiii cu hiperactivitate de cei cu o dezvoltare normală descriși mai sus, este frecvența și intensitatea cu care apar problemele în cel puțin trei domenii importante:

- dificultăți de atenție și de concentrare;
- comportamente impulsive;
- hiperactivitate (agitație evidentă).

2. Tulburarea de hiperactivitate**Neatenția**

- Deseori nu observă detaliile, iar în realizarea sarcinilor fac greșeli datorate neatenției;
- De multe ori întâmpină dificultăți când trebuie să-și mențină atenția concentrată la teme pentru un timp mai îndelungat;
- De cele mai multe ori, când alții îi vorbesc, dă impresia că nu ascultă;
- De multe ori nu urmează întru totul cerințele celorlalți și nu poate finaliza temele sau celelalte activități, sarcini;

Hiperactivitatea

- Deseori își mișcă mâinile și picioarele sau nu-și găsește locul pe scaun;
- De multe ori se ridică în picioare în timpul orelor sau în alte situații în care ar trebui să stea pe scaun;
- Aleargă sau se cațără în situații în care acest comportament nu este adecvat;
- Are dificultăți când trebuie să se joace sau să facă diferite activități în liniște.

Impulsivitatea

- Deseori răspunde fără să aștepte ca întrebarea să fie complet formulată;
- Are dificultăți în a-și aștepta rândul la joc sau la alte activități de grup;
- Îi întrerupe și îi deranjează frecvent pe ceilalți când răspund, se amestecă în discuțiile sau în jocurile celorlalți;
- Deseori vorbește foarte mult, fără să-i pese de constrângerile sociale.

II. MANIFESTĂRI COMPORTAMENTALE OPOZANTE***1. Caracterizarea copilului încăpățânat***

Copiii cu manifestări comportamentale opozante au dificultăți în respectarea regulilor importante, în comparație cu cei de aceeași vârstă, dar fără probleme. Ei ajung deseori să aibă conflicte cu părinții sau cu alte persoane adulte precum și cu frații sau cu colegii. Se înfurie foarte repede, îi enervează pe ceilalți în mod constant și îi învinovățesc pentru greșelile sau comportamentele proprii neadecvate. Copiii nu se percep ca fiind încăpățânați sau ostili și își justifică comportamentul ca fiind un răspuns normal la cerințe iraționale sau la circumstanțe accidentale. Manifestările opozante și agresive sunt, până la un punct, parte componentă a unei dezvoltări normale. Dacă manifestările comportamentale de tip opozițional sunt pronunțate, atunci discutăm de o tulburare comportamentală de tip opozițional.

2. Caracteristicile tulburării comportamentale opoziționale

- Are crize neobișnuit de puternice de furie sau se enervează repede, comparativ cu copiii de aceeași vârstă.
- Se ceartă des cu alții.
- Frecvent se împotrivesc în mod activ regulilor sau cerințelor adulților sau refuză să le urmeze.

III. CONSECINȚE ALE MANIFESTĂRILOR DE TIP HIPERACTIV ȘI DE TIP OPOZIȚIONAL

După unele studii, mai mult de 50% dintre copiii hiperactivi prezintă și tulburări comportamentale opoziționale și agresive.

- *Nesiguranța și lipsa încrederii în sine*

- Manifestări comportamentale antisociale
- Respingerea de către cei de aceeași vârstă
- Relații problematice cu adulții
- Întârzieri în dezvoltare și probleme de performanță școlară

IV. MODALITĂȚI DE INTERVENȚIE LA COPIII CU MANIFESTĂRI HIPERACTIVE ȘI OPOZIȚIONALE

Modalități care pot fi aplicate la întregul colectiv de elevi:

- Negocierea scopurilor care le au de îndeplinit în activitatea la școală;
- Afișarea pe postere a acestor scopuri și semnarea lor de fiecare copil;
(Regulile clasei, Regulile echipei, Regulile într-o comunicare)
- „Întâlnirea de dimineață”;
- Jocul de rol. Povești raționale pentru copii;
- Activități extrașcolare.

Tehnici suplimentare:

- Reacționați cu calm, dar ferm, când elevul este nervos, astfel îi oferiți un bun model despre cum să facă față frustrării;
- Nu condamnați sau pedepsiți copiii fiindcă își exprimă mânia. Demonstrați-le verbal și nonverbal că, deși nu vă place comportamentul lor, totuși îi iubiți;
- Ajutați-vă elevii să înțeleagă că sunt responsabili pentru crearea propriei enervări și învățați-i cum să transforme enervarea în dezamăgire;
- Aduceți-vă aminte că lauda și atenția venite din partea dumneavoastră, sunt modalități pline de efect pentru a modela comportamentul copilului în direcția dorită;
- Încercați să vă păstrați simțul umorului atunci când aveți de-a face cu un copil furios;
- Oferiți-le elevilor dumneavoastră un model de comportament, asumându-vă responsabilitatea pentru propriile sentimente;
- Recompensați comportamentele și expresiile emoționale adecvate, încurajați-i în raport cu aceste comportamente;
- Nu îi criticați prea mult pentru greșelile și imperfecțiunile lor; criticați comportamentul și nu copilul în sine;
- Oferiți-le elevilor sugestii pentru modul în care și-ar putea rezolva problemele de viață, evitați însă să rezolvați problemele în locul lor;

- Lăsați copiii să-și rezolve singuri certurilor dintre ei;
- Încurajați-i să aibă hobby-uri;
- Ajutați-vă elevii să reziste la tachinările venite din partea celorlalți, spunându-și, de exemplu: „porecelele nu mă pot răni”, „jignirile nu au nici o putere asupra mea”;
- Râdeți împreună cu elevii dvs. și încurajați-i să râdă uneori de ei înșiși.

Povești raționale pentru copii

Poveștile fac parte integrantă din copilăria celor mai mulți copii. Poveștile raționale au fost construite de specialiști psihologi pe baza unor modele cognitiv-comportamentale, astfel încât funcția formativă să fie exploatată la maxim. Prin aceste povești se identifică și modifică credințe iraționale și se asimilează credințe raționale care generează o stare de sănătate psihică, emoțională și comportamentală pentru copii, ajutându-i să se dezvolte armonios din punct de vedere psihologic.

CONCLUZII

Copiii hiperactivi și cei cu tulburări opozante, determină probleme atât în familie cât și la școală. Este bine să ne informăm, să stabilim împreună cu părinții modalitățile de intervenție atât în familie cât și în școală și vom reuși să facem față situațiilor dificile apărute în educarea acestor copii. Putem trăi bucuria că mulți copii reușesc să ajungă la o normalizare a comportamentului.

Bibliografie:

1. Popenic, I. Ștefan; Fartușnic, Ciprian; Târnoveanu, Nadia, *Managementul clasei pentru elevii cu ADHD*, Editura DPH, București, 2005
2. Kuyma, Kay, *Înțelege-ți copilul*, Editura Viață și sănătate, București, 2006
3. Iucu, Ioniță, *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași, 2006

FANTEZIE ȘI CREAȚIE DIN MATERIALE DIN NATURĂ

Prof. înv. primar Mocanu Elena
Colegiul Național „Mihai Eminescu“ Petroșani, HD

În zilele de azi omenirea produce o cantitate mare de deșeuri. Aceste deșeuri se pot colecta și selecta. Prin deșeu înțelegem obiecte, materiale, produse ce nu se mai folosesc și se aruncă. În mare majoritate aceste obiecte, materiale se pot recicla. Din aceste materiale, produse, obiecte reciclate putem produce un nou produs. Noi, ca și cadre didactice avem puterea de învăța generațiile de astăzi să gândească altfel: să aibă grijă de mediul înconjurător, de Pământul pe care trăim. Putem să-i învățăm cum pot salva natura. Acest lucru îl putem realiza numai dacă mai întâi ne schimbăm propriul nostru comportament. Așa putem deveni pentru copii noștri un bun exemplu.

Scopul nostru trebuie să fie: *„formarea comportamentului ecologic prin stimularea motivației pentru protecția naturii și derularea de acțiuni concrete de protecție a mediului înconjurător prin folosirea creativă a materialelor reciclabile în realizarea unor lucrări practice.”*

Obiectivele pe care trebuie să le urmărim la planificarea/ derularea unei activități cu materiale reciclabile sunt:

- antrenarea copiilor prin colectarea deșeurilor
- antrenarea copiilor prin re folosirea deșeurilor
- stimularea copiilor de a lua parte la o activitate ecologică unde din materialele colectate pot realiza diferite activități practice
- dezvoltarea interesului de a lua parte la activitățile practice cu materiale reciclabile

Ne putem pune întrebarea: ce putem recicla cu copii școlari?

Orice material poate fi reciclat, pe care le putem folosi la orele/ activitățile de abilități practice.

Programele școlare și conținuturile sunt atractive, elevii putând învăța și exersa tehnici de lucru variate, iar prelucrarea cu răbdare și imaginație a unor materiale diverse (naturale sau

refolosibile) permite obținerea prin diferite tehnici (conturare, decupare, îndoire, asamblare, lipire, decorare) a unor obiecte decorative deosebite, rolul nostru, al cadrelor didactice fiind acela de a orienta elevii spre obținerea produsului finit. Având în vedere că realizarea obiectului finit presupune consumarea, uneori, a unor materiale costisitoare sau mai greu de folosit, recomand folosirea unor materiale naturale sau refolosibile accesibile: plante presate, frunze, semințe uscate, dopuri de plută sau de cauciuc, peturi, capace pet ,pietricele, scoici, melcișori, cutii de suc, lemn de creion, rumeguș, sticle, dopuri de la vin, diferite cutii din hartie, role , CD-uri ,etc.

Pentru a lucra cu acestea este necesară cunoașterea caracteristicilor / însușirilor materialelor și a tehnicilor de lucru adecvate. Faptul că, în asemenea activități, elevii vin în contact cu bogăția de forme și culori ale obiectelor pe care le execută, contribuie la educarea gustului pentru frumos și face ca ei să nu devină simpli admiratori pasivi ai acestuia, ci să aibă o atitudine creatoare.

1. "Crenguța fermecată "- tablouri, machete

La clasele II- IV se pot realiza machete sau tablouri inspirate din frumusețile naturii , folosind crenguțe uscate, flori și frunze uscate, paie, mușchi, polistiren pentru suport, lipici, foarfece.

Omul de zăpadă

Copaci desfrunziți

Bonsaiul meu

Pentru mama (tablou)

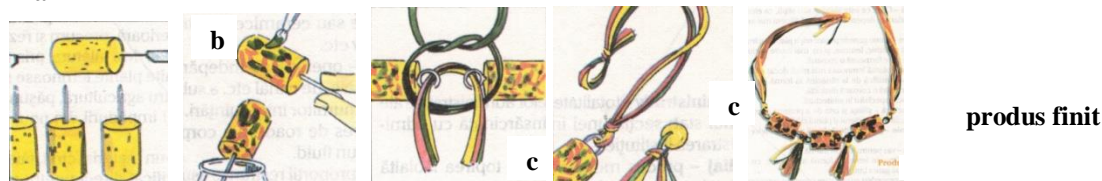
2. " Colierul"- clasa a IV-a- material necesare: trei dopuri de plută, trei agrafe de birou, rafie divers colorată, compas, clește, lac, acuarele (tempera).

Etape de lucru

a) Cu ajutorul compasului efectuează o gaură în central fiecărui dop. Prin fiecare vei trece sârma recuperată prin îndreptarea agrafelor(se vor îndrepta cu cleștele). La extremități faceți inele din capetele agrafelor.

b) Colorează dopurile în diferite culori (după preferințe), apoi lasă-le să se usuce și lăcuiește-le (opțional).

c) Prinse dopurile între ele, trecând prin fiecare inel fire de rafie. Decupează șase fire de rafie de 35 cm fiecare. Prin fiecare inel exterior introdu câte 3 fire de rafie pe care le înnozi la j ătate și la extremități.

produs finit

3. " Ouă surpriză" – clasa a III-a - materiale: trei ouă, șnur de catifea (diferite culori), acuarele (tempera), pensulă, rafie, lipici.

Etape de lucru

a) Găurește ouăle la un capăt și golește-le de conținut, apoi aplică două rânduri de vopsea galbenă și lasă-le să se usuce bine. Vopsește penele în diverse culori (galben, violet, albastru, verde).

b) Confeționează ochii (din carton colorat) sau folosește ochi decorativi din comerț și lipește-i pe fiecare ou.

c) Pentru fixarea penelor efectuează câte trei găuri cu ajutorul compasului (2 lateral și una la "coada" oului). Fixează cu lipici cele trei pene (aripi și codiță). Din șnurul de catifea realizează antenuțele, urechile, nasul. Din rafie confeționează mustățile. Fixează-le cu ajutorul lipiciului.

produse finite

4. "Purceluș - pușculiță" – clasa a IV-a- materiale: o sticlă de plastic, patru dopuri de plută, ziare, lipici, acuarele (tempera), lac, pensulă, acarton, patru ace cu gămălie sau patru cuișoare subțiri și cuțit.

Etape de lucru

a) Se prepară pasta de hârtie într-un vas de sticlă, din două linguri de apă, hârtie de ziar mărunțită

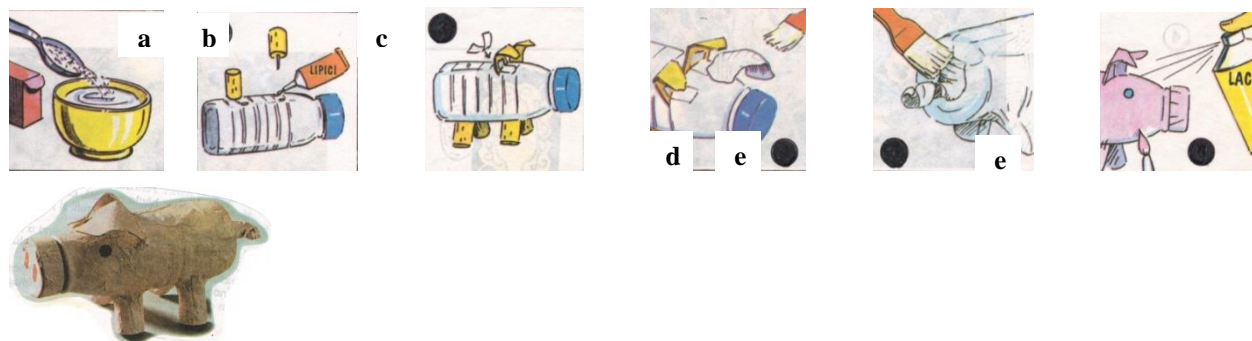
și lipici. Amestecă bine pasta până ce se omogenizează. Se poate folosi doar hârtie creponată (de diferite culori) , fără a mai prepara pasta de hârtie.

b) Se execută patru găuri în sticla de plastic cu ajutorul unui compas (cui). Decupează cu un cuțit orificiul pentru introducerea monezilor. Fixează câte un ac (cui) în central fiecărui dop de plută și montează-le în corpul sticlei. Cele patru dopuri reprezintă picioarele purcelușului.

c) Din carton moale confecționează două urechi, o codiță și apoi fixează-le pe sticlă cu ajutorul lipiciului.

d) " Îmbracă" tot purcelușul în pasta de hârtie cu ajutorul unei pensule. Se poate îmbrăca purcelușul cu hârtia creponată aleasă, care se lipește pe toată suprafața cu multă atenție.

e) Colorează purcelușul , lasă-l să se usuce, apoi lăcuiește-l. Dacă purcelușul este îmbrăcat cu hârtie creponată, această etapă poate lipsi.

5. " Frunze din aluat" – clasa a IV-a - materiale: 100 ml apă, 100 g făină, 100 g sare fină, rolă de lemn (sucitor pentru aluat), acuarele (tempera), pensulă, folie de plastic (suport plastic), Frunze, lipici.

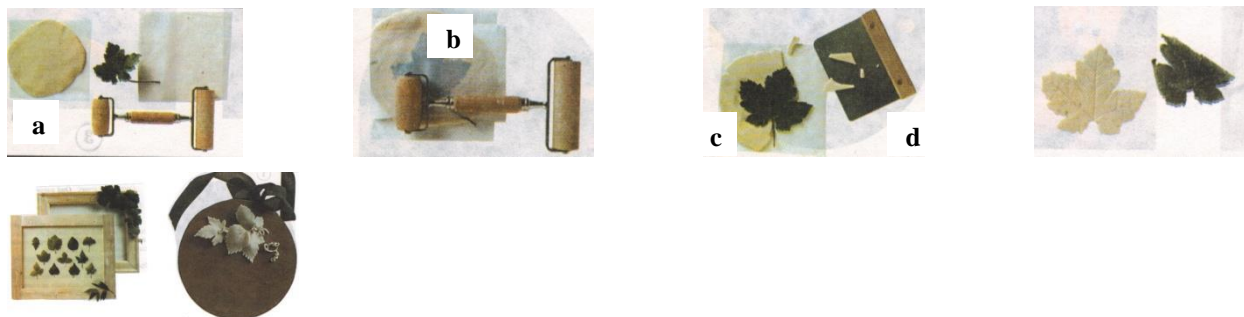
Etape de lucru

a) Se prepară un aluat omogen din făină, sare și apă. Se întinde aluatul pe folia de plastic cu ajutorul rolei (sucitorului).

b) Se umezește suprafața și se așază frunza cu nervurile pe suprafața aluatului. Peste frunză se așază o folie de plastic și se presează cu sucitorul (rola).

c) Se desprinde folia cu atenție și se decupează aluatul după conturul frunzei.

d) Se îndepărtează frunza de pe aluat, fără a deteriora nervurile imprimate. Frunzele obținute se lasă să se usuce, apoi se colorează cu acuarele (tempera) și se lăcuiesc. Cu ajutorul acestor Frunze se pot realiza tablouri, panouri decorative, măștișoare, felicitări, etc.

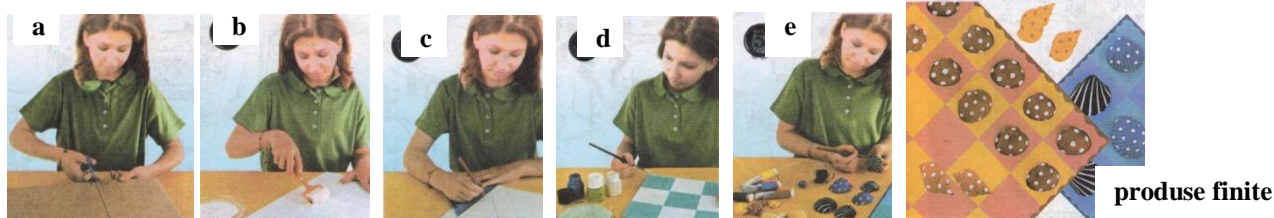

6. **"Cochilii decorative"** – clasele a III-a sau a IV-a - materiale: carton, riglă, cochilii, acuarele (tempera), crion, pensulă, o rolă mică de vopsit, lac.

Etape de lucru

- a) Se decupează un pătrat din carton de dimensiunile dorite (24/24 cm, 18/18cm).
- b) Se colorează cartonul cu alb (fond de culoare), utilizând rola sau o pensulă mare și se lasă să se usuce bine.
- c) Se trasează cu un creion, nouă casete pătrate de câte 8 cm fiecare (sau 6 cm fiecare).
- d) Se colorează patru casete bleu și cinci casete în verde (fiecare poate alege două culori preferate).
- e) Se colorează cinci cochilii cu verde și picățele albe și patru cu bleu și dungi albe (sau în culorile alese). Cochiliile se lipesc pe panou cu adeziv puternic (aracet sau prenadez) și apoi se lăcuiesc.

Cochiliile se mai pot folosi la confecționarea de măștișoare, felicitări, tablouri decorative.

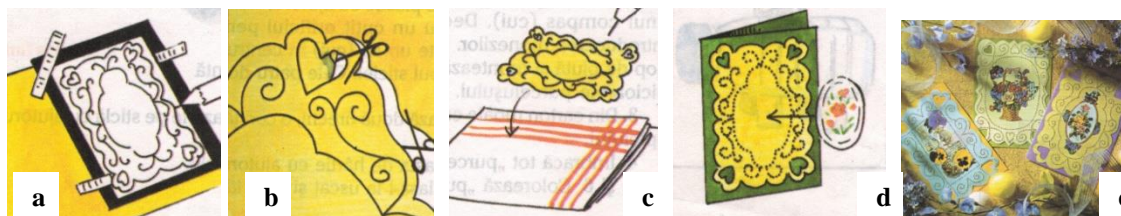

7. **"Felicitare"** – clasele a III-a și a IV-a, materiale: hârtie colorată, carton colorat, lipici foarfeca, creion, riglă, indigo, imagini decupate din reviste, plante uscate, semințe.

Etape de lucru

- a) Se copiază modelul ales de fiecare pe o foaie colorată, folosind o foaie indigo.
- b) Se decupează conturul exterior al modelului.
- c) Conturul interior se înțeapă cu ajutorul compasului.
- d) Se îndoaie cartonul colorat și se lipește modelul decupat.

e) În centrul modelului se lipesc, la alegere: imagini din reviste, plante uscate, semințe.

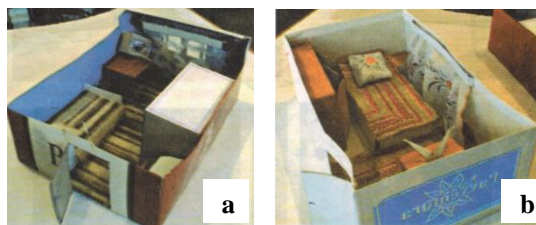

8. " Camera mea"- materiale: o cutie de pantofi (camera în miniatură), carton sau polistiren (pentru mobilier), resturi de textile (pentru huse, fața de masă, covoare, perdele, obiecte decorative), resturi de material autocolante, lipici, foarfece.

Etape de lucru

- Se confecționează din carton sau polistiren obiectele de mobilier (se încearcă păstrarea proporțiilor).
- Se lipește autocant pe obiectele de mobilier.
- Se confecționează din textile covorul, fața de masă, perdeaua).
- Se finalizează decorarea camerei.

Lucrarea se poate realiza individual, în perechi sau în grup. Se poate reproduce specificul unei anumite zone, mobilând și decorând camera în stil rustic (în cadrul unor proiecte sau în săptămâna " Școala Altfel").

BIBLIOGRAFIE

- Lucian Stan, Ileana Stan, Gabriela Dorobanțu, Ecaterina Ghiță—*Abilități practice-ghid metodologic privind proiectarea și desfășurarea activităților de predare- învățare -evaluare – clasele I-IV*, Editura Aramis ,București,2002
- Mihai Diaconu – *Îndrumător pentru lecțiile de abilități practice – clasele I-IV*,Editura Petrion, București
- Învățământ primar Nr.1-2001 –*Revistă dedicată cadrelor didactice*-Editura Discipol, București
- Didactica nova*,Revista de informare si cultura didactica , Seria B – invatamantul primar, Editura Didactica Nova , Craiova , 2006
- Dumitrescu C.,*Abilitati practice pentru invatamantul primar*, Editura Aramis, 2006
- Curriculum National , *Programe scolare pentru invatamantul primar*

ZECE DINTRE CEI MAI MARI MATEMATICIENI**DIN TOATE TIMPURILE****Prof. Lăutru Alexandru****Colegiul Național „Mihai Eminescu” “Petroșani, HD**

Matematica este adesea numită limba universului, este importantă pentru înțelegerea lumii și a societății noastre.

Leonard Euler

Este considerat cel mai mare matematician din istoria omenirii. Euler a lăsat cele mai importante lucrări în diverse domenii ale matematicii, mecanicii, fizicii, astronomiei și o serie de științe aplicate. Euler a legat prima dată analiza, algebra, trigonometria, teoria numerelor și alte discipline într-un singur sistem și a adăugat multe dintre propriile sale descoperiri. O parte semnificativă a matematicii a fost predată de atunci de Euler.

Karl Friedrich Gauss

Este considerat regele matematicii. Mulți oameni au auzit de Gauss datorită uimitoarelor sale abilități mentale, el putea număra de la 1 la 100 în câteva secunde. Numele Gauss este asociat cu cercetarea fundamentală în aproape toate domeniile de bază ale matematicii: algebră, geometrie diferențială și non-euclidiană, în analiza matematică, teoria funcțiilor unei variabile complexe, teoria probabilității, precum și în astronomie și mecanică. Elevii și studenții din ziua de astăzi au nevoie de meditatii la matematica pentru a putea face operațiuni mai complexe.

Bernhard Riemann

Acest savant a devenit unul dintre cei mai remarcabili matematicieni ai secolului al XIX-lea. El are o contribuție deosebită la geometrie și multe teoreme îi poartă numele. Riemann a găsit metoda corectă de a extinde în n dimensiuni geometria diferențială a suprafețelor, ceea ce Gauss însuși a demonstrat în "Theorema Egregium".

Euclid

Este considerat părintele geometriei, iar marea sa lucrare "Elemente" este una dintre cele mai mari lucrări ale matematicii din istorie. Euclid a dovedit multe teoreme și ipoteze.

Rene Descartes

Filozoful, fizicianul și matematicianul francez Rene Descartes este cunoscut ca fiind un matematician care a introdus utilizarea calculului algebric pentru studiul proprietăților geometrice ale figurilor, ceea ce a condus la apariția geometriei analitice. Împreună cu Newton și Leibniz a fondat calculul modern.

Alan Turing

Una dintre cele mai mari minți ale secolului XX. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a făcut multe descoperiri și a creat metode pentru decodificarea mesajelor codificate ale germanilor. De asemenea, este considerat unul dintre primii oameni de știință adevărați care lucrează cu un computer.

Leonardo din Pisa

Unul dintre cei mai mari matematicieni din Evul Mediu. Este imposibil să ne imaginăm contabilitatea și contabilitatea financiară modernă, în general, fără utilizarea sistemului de numere zecimale și cifre arabe, a căror utilizare a fost lansată în Europa de Leonardo.

Isaac Newton și Wilhelm Leibniz

În egală măsură, acești mari oameni de știință au contribuit la dezvoltarea științei matematice. Amândoi au creat o analiză matematică modernă a calculului diferențial și integral, bazat pe valori infinite mici.

Andrew Wiles

Singurul matematician încă în viață pe această listă, Andrew Wiles este cunoscut pentru a demonstra ultima teoremă a lui Fermat. Pentru a găsi o soluție, s-a întemnițat literalmente între 4 pereți timp de 7 ani. Când s-a dovedit că a existat o greșeală în decizie, s-a închis încă un an pentru a o găsi.

Pitagora

Matematicianul grec Pitagora este considerat unul dintre cei mai mari. A trăit în Grecia în anii 570-495 î.Hr. și este cunoscut de asemenea pentru că a fondat "Școala pitagoreică". Numele

lui este menționat și în legătură cu binecunoscuta teoremă în trigonometrie. Cu toate acestea, unele surse se îndoiesc că el a fost cel care a dovedit-o. Cu toate acestea, teorema lui Pitagora joacă un rol important în măsurătorile moderne și echipamentele tehnologice. Poți chiar să-l numești pe Pitagora, tatăl matematicii moderne.

BIBLIOGRAFIE:

1. <https://www.clopotel.ro/stiri/Afla-ca-sa-stii-4/TOP-10-cei-mai-mari-matematicieni-din-toate-timpurile-1582/>
2. <https://utilis.ro/10-cei-mai-renumiti-matematicieni-ai-lumii/>
3. <https://gherasimalexandru.weebly.com/mari-matematicieni-romacircni.html>

CYBERBULLYINGUL ȘI REȚELELE DE SOCIALIZARE

Prof. Solomon Melinda

Colegiul Național „Mihai Eminescu” “Petroșani, HD

Cyberbullyingul înseamnă bullying prin folosirea tehnologiilor digitale. Se poate întâmpla pe rețelele de socializare, pe platformele de schimb de mesaje, platformele de jocuri și pe telefoanele mobile. Este vorba despre un comportament repetat cu scopul de a-i speria, înfuria sau umili pe cei vizați. Cel care se află în spatele calculatorului este de cele mai multe ori un adolescent. 20% dintre ei hărțuiesc de teamă să nu ajungă la rândul lor victime ale violențelor de pe internet. Cei vizați de atacatori au între 15 și 16 ani.

Analiștii spun că nu vom putea ști niciodată exact ce generează un asemenea atac. Cert este că tinerele victime ajung, de cele mai multe ori, să perceapă lumea diferit. Ajung să creadă că nu sunt buni de nimic. Se retrag în ei. Iar de aici și până la adevărate drame nu mai e decât un pas. Fiind un fenomen relativ nou, încă nu îl înțelegem pe deplin. Avem de-a face cu o dinamică complexă, și asta înseamnă că va fi mai greu de identificat o singură cauză. Copiii atacă numai să-și exerseze puterea pe care o au, neînțelegând că victima se află într-o situație dificilă. Victimele își asumă foarte mult din vină, au acțiuni care le fac mai degrabă să nu se mai prezinte în societate, să se retragă, să consume substanțe.

Un studiu realizat de Tribal Worldwide România pentru Bitdefender la care au răspuns o mie de tineri cu vârste sub 18 ani arată că peste 30% din tineri au fost, la rândul lor, agresori în mediul online. 15 tineri dintr-o sută recunosc că au răspuns prin mesaje agresive când au fost atacați. Patru din cinci adolescenți cu vârsta sub 18 ani din România spun că au fost ținta hărțuirilor în mediul online, studiu publicat de Bitdefender. Principalele arme de atac folosite pe internet pentru a agresa victimele se leagă de înfățișare și felul în care se îmbracă (67%). Alte motive frecvente pentru care tinerii sunt hărțuiți sunt hobby-urile și preocupările de zi cu zi (30%), situația materială a familiei din care provin (13%), rezultatele de la școală (12%) și orientarea sexuală (8%). Două treimi dintre cei hărțuiți nu au povestit nimănui despre incident, tinerii invocând motive precum teama, lipsa de încredere că ar putea schimba ceva sau faptul că

nu au crezut că e necesar să implice și alte persoane, deși au fost afectați în mod direct de incident.

Cele mai populare rețele de socializare unde are loc fenomenul de cyberbullying sunt Facebook, Messenger și, la mare distanță, Instagram, iar mijloacele de propagare a fenomenului cel mai des folosite sunt mesajele de amenințare și cele negative primite în canalul privat, urmate de comentarii negative la fotografii și furt de identitate.

Potrivit studiului, 65% dintre tineri admit că au fost direct marcați de hărțuirea suferită online și au observat inclusiv schimbări comportamentale involuntare ce au urmat agresiunii. Cei mai mulți afirmă că incidentele de acest fel le-au scăzut încrederea în sine și i-au determinat să se izoleze de ceilalți. Mai puțini, dar nu de neglijat, sunt cei care au afirmat că au intrat în depresie (20%) sau au compensat lipsa prietenilor din mediul online prin consum de alcool sau droguri (5%). Mai mult, 84% dintre respondenți spun că au asistat la un astfel de atac, fără să fie agresori sau victime, însă doar 36% au intervenit în conflictul dintre cele două părți. Deși majoritatea ar fi dorit să ia partea celui hărțuit, cei mai mulți devin indiferenți sau chiar agresori de teama de a nu fi atacați la rândul lor și, deci, transformați în victime.

Rezultatele studiului ne pun în fața unei imagini mai alarmante decât am fi putut bănui. Cyberbullyingul este unul dintre acele fenomene de masă insidioase în fața căruia nu există strategii de apărare optime. În ciuda amplitudinii, gravitatea acestuia scapă de multe ori atenției publice. Tinerii învață din proprie experiență cum arată ura celorlalți față de ei, iar numărul victimelor poate fi chiar mai mare căci persoanele cele mai traumatizate refuză de multe ori să recunoască, uneori chiar față de sine, ceea ce li s-a întâmplat. Adolescenții încep viața crezând că societatea reprezintă un spațiu al urii îndreptate împotriva lor, iar efectele psihologice și sociale sunt severe și de lungă durată”, spune lector univ. dr. Nansi Lungu, analist comportamental la Bitdefender.

În fața calculatorului, ca și în mulțime, responsabilitatea se disipează și avem tendința să credem că putem face orice, sub protecția anonimatului. Responsabilitatea în mediul online este una dintre cele mai importante lecții pe care copiii trebuie să o învețe. În lipsa ei, apar fenomene cu efecte grave: cyberbullying-ul e unul dintre ele. Acesta include orice formă de hărțuire, intimidare sau comportament inadecvat, folosind Internetul sau tehnologia, în general: dispozitivele mobile, de exemplu.

Există mai multe forme de cyberbullying: profilele false, hărțuirea, agresivitatea, umilirea, excluderea – toate acestea sunt forme de cyberbullying. De exemplu, copilul poate fi exclus, în mod deliberat, dintr-un anumit joc online sau din conversațiile celorlalți, pentru că un alt copil se gândește să-l facă această “glumă”. Sentimentul de izolare pe care victima îl încearcă poate să ducă inclusiv la depresie. Hărțuirea online se poate referi la amenințări sau injurii sau, și mai grav, la încercarea unui adult de a lua legătura cu un minor, în scopuri sexuale.

Substituirea de identitate sau fraping, în engleză, descrie situația în care cineva se loghează în contul de social media al copilului și postează în numele lui – bineînțeles, ceva „de impact”, ce nu ar scrie niciodată deținătorul contului. Celui care face asta i se poate părea o glumă nevinovată, dar este un moment umilitor pentru victimă, mai ales că Internetul nu uită așa ușor informațiile, nici după ce au fost șterse.

Profilele false sunt create special pentru a induce în eroare și a umili sau ataca în vreun fel victima. Sau se poate întâmpla ca cineva să fure identitatea online a unui copil (fotografii, de regulă) și să le folosească pentru un alt profil, cu intenția de a-și ascunde propria identitate.

Trolling-ul este tot o formă de cyberbullying, în care atacatorul încearcă să obțină o reacție de la victimă prin limbaj agresiv sau jigniri. Distracția lui este să-și găsească victime pe care să le atace.

Orice formă ar lua, efectele fenomenului de cyberbullying sunt foarte grave. Studiile arată că consecințele cyberbullying-ului consecințele sunt traumatizante: coșmaruri, depresie, evitarea contactului cu alți copii sau anorexie.

În ceea ce privește reducerea efectelor negative ale fenomenului cyberbullying, măsurile trebuie adaptate de la o persoană la alta. Victima are nevoie de aliați. Importanța oamenilor din jurul celui abuzat este mai mare ca oricând. Adulții, profesorii, părinții, rudele sau orice alta figură față de care persoana abuzată se simte atașată trebuie să îi ofere suport necondiționat și încredere. Victima trebuie să semnaleze orice acțiune care a avut loc asupra sa, însă are extrem de multă nevoie de aliați de încredere care să îi asigure confortul de a vorbi. Părinții, rudele, profesorii trebuie să conștientizeze existența fenomenului și să știe să identifice comportamentul schimbat al victimei și să intervină când identifică efectele cyberbullingului în comportamentul acesteia. Orice semn care indică modificări ale stării psihologice cum ar fi depresia, anxietatea socială, izolarea, stima de sine scăzută, reacții negative și stres în privința utilizării dispozitivelor trebuie chestionat și verificat.

Este util ca victima să reușească să impună limite. De la blocarea și raportarea abuzatorului pe rețelele de socializare, la schimbarea parolelor sau a numărului de telefon, până la intervențiile directe către abuzator, efectuate într-o manieră cât mai asertivă, fără a-i oferi agresorului satisfacția pe care o caută. Cel care hărțuiește va fi mulțumit dacă provoacă victimei suferință, de aceea este recomandată evitarea afișării oricărei urme care lasă de înțeles că aceasta a fost afectată. Din perspectiva victimei, hărțuirea din mediul online poate fi mai greu de abordat, întrucât acest mediu este mai greu de ținut sub control și se extinde dincolo de granițele cercului restrâns de cunoscuți. Așadar, pentru a diminua efectele negative ale cyberbullyingului, este important să luăm în calcul întreg sistemul în jurul căruia se dezvoltă comportamentul respectiv: abuzatorii - victimă- cei care asistă - cei care nu cunosc.

Bibliografie:

<https://www.unicef.org/romania/ro>

<https://www.salvaticopiii.ro/>

https://www.revistadesociologie.ro/sites/default/files/02-avelicu_1.pdf